

*Revistă cofinanțată de Consiliul Județean
Timiș*

COLEGIUL NAȚIONAL
„CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA”
Bd. C.D. Loga, Nr.37, 300020, Timișoara, Timișoara
Tel-Fax: 0256 491873, 0256 492094
CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE

CENTRUL DE CULTURĂ ȘI
ARTĂ AL JUDEȚULUI TIMIȘ

**LA CEAS DE
SĂRBĂTOARE**

Nr. 1

**An școlar
2019-2020**

***COLEGIUL NAȚIONAL
„CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA”
TIMIȘOARA
UN SECOL DE EXCELENȚĂ
1919-2019***

CUPRINS

RETROSPECTIVA PRIMULUI VEAC DE EXISTENȚĂ A COLEGIULUI NAȚIONAL CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA TIMIȘOARA	P.4
GÂNDURI LA CENTENAR	P.12
INTERVIURI	P.18
• INTERVIU CU DOMNUL ACADEMICIAN MIHAIL ȘORA	P.18
• AMINTIRILE UNUI FOST ELEV LOGAN, AZI MARE SCRITOR BĂNĂȚEAN: ION MARIN ALMĂJAN	P.22
EVOCĂRI	P.24
• NICOLAE NEGOESCU	P.24
• RENÉ BRASEY	P.25
• AUREL CONTREA	P.26
• MITROPOLITUL VASILE LĂZĂRESCU AL BANATULUI	P.28
EMOȚIE ȘI POEZIE, LA CENTENAR	P.33

RETROSPECTIVA PRIMULUI VEAC DE EXISTENȚĂ A COLEGIULUI NAȚIONAL CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA - TIMIȘOARA

Colegiul Național C. D. Loga din Timișoara, ajuns pe 3 august 2019 la vârsta sa centenară, aparține categoriei de instituții educaționale românești apărute în primii ani de după Marea Unire din 1918, când societatea, aflată în plin proces de modernizare și democratizare, a înțeles necesitatea consolidării sistemului de învățământ, ca instrument eficient de omogenizare, capabil să accelereze unificarea națională, dar și ca instrument fundamental de perpetuare a valorilor spirituale ale neamului.

Întemeiat prin decizia Consiliului Dirigent – cu un an înainte de inaugurarea oficială a Școlii Politehnice din Timișoara (1 februarie 1920) – noul liceu și-a asumat menirea de a forma elita intelectualității Banatului.

Preistoria Colegiului începe însă la sfârșit de secol al XIX-lea, mai precis în 1897, când, pe fondul creșterii populației școlare a orașului, clasele I paralele ale Liceului Piarist, devenit neîncăpător, sunt strămutate într-un imobil dărăpănat al Școlii Comunale Primare, situat în apropierea Pieței Libertății de astăzi. Din clasele scindate ale Liceului Piarist se formează Gimnaziul Regal Superior de Stat, școală cu predare în limba maghiară, numărând pentru început 58 de elevi, dintre care 15 erau maghiari, 9 evrei, 10 români,

iar restul germani, sârbi, bulgari¹. În mod progresiv, fiecare an urma să se deschidă câte o clasă următoare.

Starea degradată a imobilului, condițiile de învățământ precare și creșterea numărului de elevi, determină factorii decidenți să aprobe ridicarea unei noi construcții care să preia clasele din vechiul edificiu. Lucrările ansamblului constructiv proiectat demarează în 1902, sub directa coordonare a unui tânăr arhitect budapestan – Ignatie Alpar –, pe terenul defortificat al vechii Cetăți. Primăria pune la dispoziție, pe lângă teren, și 50 000 de florini, pe care urmează să-i aloce treptat. Diferența de bani urma să fie acoperită de Ministerul Instrucțiunii, în fruntea căruia se afla ministrul Iuliu Wlassics. Toate aceste eforturi de consolidare a sistemului educațional maghiar în teritoriile locuite majoritar de români se înscriau într-un proces mai larg de accelerare a maghiarizării prin educarea tinerei generații în spirit maghiar și prin răspândirea limbii oficiale: maghiara.

Clădirea a fost ridicată între aprilie 1902 – iulie 1903, pe un teren de aproximativ 2500 de stânjeni pătrați, având patru fronturi stradale, fațada principală individualizându-se printr-o imensă poartă de acces din lemn masiv, frumos ornamentată.

Seriozitatea și consecvența cu care s-a lucrat au făcut posibilă încheierea lucrărilor după un an, astfel încât clădirea, concepută în stil eclectic, cu puternice influențe ale barocului vienez, își deschide porțile pentru elevii Gimnaziului Regal Superior de Stat în toamna lui 1903, complet utilată. Dotările noului spațiu de învățământ erau unele de excepție, greu de egalat chiar și pentru multe dintre școlile de astăzi. Existau laboratoare pentru aproape fiecare disciplină de studiu, mai multe biblioteci, un muzeu de științe naturale – cu păsări și animale împăiate –, colecții de fluturi și de minerale, o spațioasă sală de gimnastică cu tot echipamentul aferent. La parterul clădirii, în partea stângă a intrării, era amenajată locuința privată a directorului.

Deschiderea festivă a clădirii a avut loc pe 3 octombrie 1903, în prezența oficialităților orașului, în frunte cu primarul Károly Telbisz, care în discursul inaugural ține să sublinieze faptul că: „*Deschiderea acestei școli medii care prin vocația ei exercită o influență deosebit de largă marchează începutul unei noi ere în dezvoltarea culturală a orașului nostru*”².

¹ Dr. Nicolae Ilieșiu, *Timișoara. Monografie istorică, 1943*

După șase ani petrecuți în clădirea Școlii Comunale Primare, Gimnaziul Superior Regal de Stat, își începe cursurile în noul edificiu, numărând opt clase și având o populație școlară de aproximativ 400 de elevi. Directoratul e menținut de același profesor, dr. Schönvitzky Bertalan, transferat la 1897 de la Košice. Lui îi va urma din anul 1914 și până la instaurarea administrației românești, în august 1919, directorul Ianoș Reday.

În timpul Primului Război Mondial, clădirea va fi evacuată, cursurile desfășurându-se în condiții improprie în câteva încăperi de la etajul I al Palatului Dicasterial. Mai mulți profesori și elevi sunt mobilizați pe front. Resursele materiale și financiare ale orașului sunt direcționate spre satisfacerea nevoilor războiului.

Din august 1914 și până în septembrie 1915, clădirea Gimnaziului Regal Superior de Stat s-a aflat în administrarea armatei maghiare, care transformă sălile de clasă în dormitoare pentru trupele aflate în trecere, apoi în saloane pentru îngrijirea și tratarea răniților. În cele douăzeci și cinci de săli de clasă amenajate ca saloane sunt instalate 269 de paturi, iar 3 spații mari din pivnița pentru lemne sunt transformate în bucătării.

Din octombrie 1915 până în 17 februarie 1916 clădirea a fost preluată de armata imperială germană, care îi dă destinația de spital militar pentru soldații aflați în suferință. Sala 18 de la etajul I și sala profesorală au fost transformate în săli de operații. Muncile necalificate și curățenia au fost lăsate în seama celor

douăzeci de prizonieri ruși, cazați în pivniță.

După plecarea armatei germane, clădirea Gimnaziului a fost preluată de garnizoana cezaro-crăiască nr 21, întâi fiind sigilată, apoi, din aprilie 1916, fiind amenajată pentru a găzdui un spital militar: la etajul I – o secție de interne și de nefrologie (cu 200 de paturi), iar la etajul al II-lea – o secție de boli nervoase.

Urmare a destrămării monarhiei dualiste, în toamna anului 1918, clădirea Gimnaziului, serios deteriorată, a fost evacuată de militari, recăpătându-și destinația de spațiu de învățământ. Cursurile sunt reluate în această clădire pe 2 februarie 1919, după ce, pe cheltuiala proprie, Consiliul Popular Bănățean execută lucrări de reabilitare pentru a o aduce în stare de funcționare. În luna aprilie, activitatea didactică e suspendată pentru două săptămâni pentru o dezinfecție generală, deoarece bacteriile rămase de la spitalele militare au început să afecteze sănătatea elevilor, iar bolile contagioase reprezentau un real pericol.

În contextul prăbușirii Imperiului Austro-Ungar și urmare a tratatelor de pace care au pus capăt Primului Război Mondial, două treimi din Teritoriul Banatului revin României. La doar trei zile de la intrarea triumfală, pe 3 august 1919, a colonelului Vigil Economu în Timișoara, școlile de stat maghiare devin școli de stat românești. În acest context, clădirea fostului Gimnaziu Regal Superior de Stat e preluată de administrația românească pe data de 7 august 1919 și transformată în primul liceu cu predare în limba română al orașului, care începe să funcționeze

sub denumirea de Liceul de Băieți *Constantin Diaconovici Loga*.

Procesul de românizare n-a fost deloc ușor. Cea mai mare parte a cadrelor didactice devenite minoritare, nepuitându-se împăca cu pierderea statutului lor dominant, erau vădit resentimentare și hotărâte să blocheze prin orice mijloace „românizarea” provinciei. Aceștia li s-a condiționat rămânerea în serviciu de prestarea jurământului de fidelitate față de statul român și de însușirea limbii române în decursul unui an, termen ce se va dovedi nerealist, fiind prelungit în repetate rânduri.

Lipsa manualelor în limba română și lipsa profesorilor capabili să suplinească acest neajuns vor constitui alte provocări. Pentru a acoperi deficitul de personal didactic calificat, sunt aduși în Banat, ca de altfel și în toată Transilvania, dascăli din Vechiul Regat. Printre ei se vor număra și două viitoare nume ilustre ale literaturii române, scriitorii Camil Petrescu și George Călinescu. Cel dintâi va preda la Liceul Real (aflat în clădirea actualului Liceu Lenau), în timp ce al doilea va ocupa catedra de limbă latină la Liceul de Băieți *Constantin Diaconovici Loga*.

În ciuda tuturor opreliștilor, procesul de românizare a Banatului s-a dovedit ireversibil, un rol determinant jucându-l mai ales școala. Presa timpului anunța entuziast deschiderea școlilor românești. Camil Petrescu, recent sosit pe meleaguri bănățene cu gândul de a se lansa ca ziarist, într-un articol din *Banatul*

românesc, publicat pe 10 august 1919 sub titlul *Liceul românesc din Timișoara*, nota: „La 1 septembrie se deschide liceul din localitate, sub direcțiunea d-lui. Dr. Bejan. Înscrierile vor avea loc între 10-15 august. Considerăm deschiderea acestui liceu ca un eveniment național de o deosebită însemnătate, căci e incontestabil că el va deveni focar de cultură și de viață națională, de care au fost atât de lipsiți până acum bănățenii. Credem că profesorii acestui liceu, împreună cu elevii lor, în afară de viața pur școlară, vor izbuti să facă din Timișoara un adevărat centru cultural, mai cu seamă că au atâtea mijloace care le stau la dispozițiune. De aceea sfătuim din toată inima pe preoți și învățători să îndemne cât pot mai mult oamenii cu cât de puțină dare de mână să-și trimită copiii la acest liceu, iar pentru ca vreun talent sau vreo inteligență folositoare neamului să nu se piardă, să caute să procure mijloace prin apeluri, pentru ca să poată trimite la școală, mai departe, pe cei mai buni absolvenți ai lor. E aceasta o datorie către neamul nostru, atât de sărac în ceea ce privește clasa intelectuală, din cauza pierderilor puse în cale de ocârmuirea vitregă de până acum. Noi știm ce intime și adânci legături se nasc între învățători și elevii lor buni, cari sub conducerea lor părintească au prins a descifra minunatul mister al vorbelor scrise. Noi știm mândria bătrânilor profesori cari vorbesc cu mândrie de bărbații mari ai neamului, pe care privirea lor i-

a învăluit cu dragoste atunci când nu erau mai înalți decât banca în care ședeau. Ne așteptăm deci, la o frumoasă serie de mici legionari ai culturii, cari să bată la porțile liceului în toamnă.”

Direcțiunea liceului i se încredințează, mai întâi provizoriu, apoi definitiv, profesorului Silviu Bejan, un pedagog cu vocație și un inimos ardelean animat de o puternică dragoste pentru țară și neam. Fost dascăl al Preparandiei din Arad și participant, la Actul Marii Uniri de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, acesta preia edificiul școlii cu tot inventarul bunurilor existente; însuflă dascălilor simțul răspunderii și al datoriei, impune rigoare, disciplină și principii morale sănătoase elevilor; pretinde multă exigență și înalt profesionalism corpului didactic abia constituit; organizează lunar conferințe metodice.

Colegiul *C. D. Loga*, ca orice instituție nou creată, s-a confruntat de la început cu câteva probleme hotărâtoare pentru funcționarea lui și anume: încadrarea cu personal didactic; lipsa manualelor; o bază materială precară; nestăpânirea limbii literare de către elevi, lipsa unui internat etc.

La momentul înființării, *Loga* avea un corp profesoral alcătuit din 14 profesori și o populație școlară formată din 234 de elevi. Cu excepția a doi dintre aceștia, unul sârb și altul evreu, toți proveneau din familii românești.

Scurta administrație sârbă a Timișoarei (din februarie până în iulie 1919) provocase numeroase stricăciuni și pagube. În retragere, trupele sârbe își însușesc cele mai valoroase bunuri din instituții, inclusiv din școli. Așa s-a întâmplat

și în cazul clădirii în care avea să funcționeze Liceul de Băieți *Constantin Diaconovici Loga*. La preluarea clădirii, autoritățile române constată că a fost sustrasă ori distrusă o mare parte din aparatura și instrumentarul existente în laboratoarele de fizico-chimice; că a fost devastat muzeul de științe naturale și au dispărut aparatele din sala de gimnastică. La stăruințele directorului Bejan, liceul este complet renovat; se întreprind lucrări de reparații și este procurat și materialul didactic strict necesar pentru buna desfășurare a vieții școlare. O problemă rămasă nerezolvată, în ciuda demersurilor făcute pe lângă autorități, este cea a cazării elevilor (mulți dintre ei provenind din zone rurale), în lipsa unui internat școlar propriu.

Timid, încă din primii ani de existență, viața culturală a școlii începe să prindă contur. Sporește fondul de carte românească al bibliotecii; se constituie societatea de lectură *Dimitrie Țichindeal*; sunt fondate revista, corul și fanfara liceului.

Începând cu anul școlar 1920-1921, la toate liceele de stat se introduce sistemul de bifurcație în clasele superioare, înființându-se două secții: modernă (axată pe studiul limbilor clasice) și reală (orientată spre studiul matematicii și al științelor naturale). În acest context, Liceul Real (fosta Școală

Reală Superioară din Timișoara ce funcționa în sediul actualului Liceu Lenau), devine de prisos și se decide contopirea acesteia cu Liceul de Băieți

Constantin Diaconovici Loga. Clădirea Liceului Real e predată direcțiunii Liceului Real German. Conducerea liceului contopit se încredințează profesorului Silviu Bejan, în timp ce directorul Acsaniu Crișan e transferat la liceul *Moise Nicoară* din Arad.

Harul și devoțiunea dascălilor, climatul de seriozitate determină înregistrarea rapidă a performanțelor educaționale, iar școala își câștigă un binemeritat renume.

Prima și cea mai importantă recunoaștere a râvnei dascălilor va veni din partea Majestății Sale Regele Ferdinand I Întregitorul. În prezența primului ministru I. C. Brătianu, a prefectului dr. Iuliu Coste, a Primarului dr. Lucian Georgevici, a șef-inspectorul școlar Ioan Petrovici și a altor notabilități, Regele, sosit pentru întâia dată în teritoriile din Vestul României reîntregite, vizitează școala, moment consemnat astfel în anuarul din 1923: „Cu ocazia venirii M. S. Regelui în Capitala Banatului, Majestatea sa a binevoit să viziteze și liceul nostru. În ziua de duminică, 11 noiembrie 1923, orele 5 după-amiaza, M. S. Regele, însoțit de Domnul I. C. Brătianu, Ministru președinte, au sosit la liceu. Directorul liceului, Augustin Coman, într-o alocuțiune urează bun sosit după care M. S urmat de suită³ trece prin mijlocul elevilor care îl primesc cu flori și în sunetele Imnului Regal executat de corul elevilor; intră în cancelaria profesorilor unde profesorii

sunt prezentați M. Sale de către directorul liceului. (cf. Anuarul Liceului C. Diaconovici Loga din Timișoara pe anul școlar 1923-1924, pg. 4).

Peste câțiva ani, în 1931, istoricul Nicolae Iorga, din postura funcției pe care o ocupa – prim-ministru – întreprinde și el o vizită la Loga, unde se arată plăcut impresionat de calitatea predării, evenimentul fiind immortalizat într-o fotografie realizată în fața porții principale, alături de directorul Silviu Bejan.

Începând cu toamna anului 1934 se deschide secția cu predare în limba sârbă – ciclul inferior, în baza Convenției româno-iugoslave³ menite să reglementeze situația minorităților naționale de ambele părți ale frontierei celor două state. Începând cu anul școlar 1943-1944, în plin război, se înființează ciclul superior al secției sârbe. În ciuda numărului fluctuant de elevi care frecventau cele două cicluri (în general mic), secția sârbă se va menține până în 1948, cursurile desfășurându-se în principal după-amiaza. Direcțiunea, exercitată de către profesorul Bejan, era comună. Parte din dascălii secției sârbe erau veniți de la Belgrad, iar predarea se făcea după manuale trimise din țara vecină. În timpul războiului, când

clădirea liceului a fost evacuată, secției sârbe i-au fost alocate ca

spațiu de învățământ câteva săli din cadrul Liceului de fete Carmen Sylva. Situația se complică după intrarea în vigoare a noii legi a învățământului din 1948.

Proclamarea statului național-legionar care a funcționat în perioada dintre 14 septembrie 1940 - 14 februarie 1941, constituie debutul imixtiunii masive a puterii politice în sistemul de învățământ. Mai mulți elevi, dar, se pare, și unii profesori, se simt atrași de Mișcarea legionară, fie ca militanți, fie ca simpatizanți și astfel intră în vizorul serviciului de Siguranță a statului, fiind atent monitorizați.

Anii celui de-Al Doilea Război Mondial și cei care îi vor urma afectează serios viața liceului. Unii dascăli sunt mobilizați și trimiși front. Lipsurile sunt tot mai mari, iar problemele tot mai grave. Din 29 martie 1944 și până pe 1 iulie 1946, cu reveniri pasagere, clădirea școlii este evacuată de patru ori. În clădirea liceului, la sfârșitul lunii martie 1944, se instalează Spitalul Militar Z.I.129, iar liceul Loga a fost evacuat în clădirea Liceului de Fete Carmen Sylva. Spitalul Militar Z.I.129 a ocupat clădirea liceului Loga până la data de 14 septembrie 1944. La data de 16 octombrie 1944, liceul este din nou evacuat, pentru a găzdui Spitalul Militar Z.I. 179. Acest Spital ocupă clădirea liceului până la data de 12 decembrie 1944. La doar câteva zile, în aceeași lună, clădirea e ocupată de un Spital Sovietic (nr. 59348), situație ce s-a perpetuat până la

³ 1933 - Convenția despre regimul școlilor minorităților în Banat, Art. 19: care prevede înființarea în anul școlar 1934-1935 „a câte o clasă de elevi în unele școli din Timișoara și Vârșeț, în care procesul instructiv-educativ, la toate materiile, să se desfășoare obligatoriu în limba maternă, adică sârbă ori română”.

data de 7 aprilie 1945. După părăsirea localului, direcțiunea procedează la curățirea și repararea clădirii. Dar, în toiul transportului bunurilor și materialelor școlii, liceul este evacuat pentru a patra oară, de data aceasta de către Unitatea Miliară nr. 06902 (Unitate de Aviație) a Armatei III Sovietice, care ocupă clădirea un an de zile, de la 15 iunie 1945 la 1 iulie 1946. În tot acest răstimp, în condiții vitrege, de surghiun, cursurile continuă să se desfășoare în diferite spații mai mult sau mai puțin improvizate, cu precădere după-amiaza. Inițial, o parte dintre elevi au fost relocați în clădirea Liceului Comercial (sediul actualei Primăriei), iar altă parte în căminul de ucenici al orașului. Mai târziu, școlii i se pun la dispoziție câteva săli în cadrul Palatului Dicasterial. Materialul didactic, instrumentele din dotarea fanfarei și o bună parte din arhivă, depozitate la demisol în perioada pribegiei, în încăperi sigilate, sunt distruse prin ardere ori sunt compromise de ocupanți. Valoarea stricăciunilor pricinuite în urma repetatelor evacuări depășește 100 de milioane de lei, după cum reiese dintr-o adresă din 1946, pe care profesorul Vasile Mioc, în dubla sa calitate – director al Liceului de Băieți Constantin Diaconovici Loga din Timișoara și Inspector general Șef - o înaintează Ministerului Educației Naționale precizând: „Domnule Ministru, avem onoarea a vă înainta alăturat devizele estimative ale reparațiilor,

generale necesare pentru refacerea atât a clădirii, cât și a mobilierului Colegiului Național Bănățean C. Diaconovici Loga din Timișoara, în sumă de 100.000.000 lei. Cum școala a suferit foarte mult din cauza degradărilor pricinuite atât clădirii, cât și mobilierului și materialului didactic cu dese mutări, în cursul ultimilor trei ani, vă rugăm să binevoiți a aproba suma de mai sus și a dispune ordonanțarea ei, pentru ca să putem continua și desăvârși reparațiunile începute.”

Pe timpul războiului, pentru o scurtă perioadă de timp, liceului i se încredințează, pentru autogospodărire, o suprafață de teren agricol situată în comuna Becicherecul Mic. Directorul Vasile Mioc cere sprijinul autorităților pentru a putea lucra pământul. Vor fi repartizați ca mână de lucru etnici germani din localitate, ale căror nume se aflau pe lista persoanelor indezirabile.

Terminarea războiului n-a curmat însă problemele. Vremile devin tot mai tulburi. Pe 9 mai 1945, la cartierul general sovietic din Berlin s-a semnat actul de capitulare necondiționată a Germaniei – act care a marcat sfârșitul celui de-Al Doilea Război Mondial pe teatrul european de război. Armata sovietică ieșită victorioasă, își promovează pretutindeni simbolurile. Timișoara nu face excepție. Orașul e împânzit cu portrete enorme înfățișând figuri odioase ale comunismului sovietic, prezentate ca mari binefăcători. A doua zi, pe 10 mai 1945, de Ziua Regalității (ziua națională a României din 1866), mai mulți elevi ai liceului Loga, participă la defilarea tradițională și, deranjați de

faptul că evenimentul era privat tocmai de portretul sărbătoritului – Majestatea sa Regele Mihai –, din nevoia solidarizării cu acesta, și pentru a-și exprima deschis opțiunea promonarhistă și antisovietică, pătrund în sediul Teatrului Național de unde, preluând portretele regelui, pornesc în marș pe străzi. Autoritățile prosovietice operează arestări atât în rândul elevilor participanți, cât și în rândul corpului profesoral. Conducerea școlii este decapitată. Din 11 mai 1945 până la 15 octombrie 1945, directorul Vasile Mioc și directorul adjunct Iuliu Ilca, ca de altfel și profesorul de istorie Traian Nădăban, sunt arestați și trimiși în lagărul de la Caracal, unde vor rămâne aproximativ trei luni. Funcția de conducere e preluată interimar de către profesorul Nicolae Ilieșiu, ca cel mai vechi profesor al școlii.

După război, începe opera de refacere a liceului, prin amenajarea sălilor de clasă, a bibliotecii și cabinetelor de lucru în localul propriu, asigurându-se condiții prielnice activității didactice, întrerupte și îngreunate prin numeroasele strămutări din anii 1944-1946.

În 1946, sub directoratul profesorului Vasile Mioc, un matematician erudit, este creată Asociația Absolvenților Colegiului Național Constantin Diaconovici Loga, avându-l ca președinte de onoare pe Î.P.S. dr. Vasile Lazarescu, Mitropolitul Banatului, el însuși fost elev al liceului, numit la vremea respectivă *Colegiul Național Bănățean*. Asociația și-a avut sediul în incinta școlii, numărând

printre mebrii săi absolvenți de marcă. În ciuda scurtei sale existențe (e desființată din considerente politice, în 1948, printr-un decret semnat de către Gheorghe Ghiorgiu Dej), a desfășurat o activitate prolifică.

Din păcate, în 1948, Colegiul e transformat în Liceu. Urmare a Reformei din 1948, sistemul de învățământ este puternic politizat. Atmosfera în școală este atent controlată de autoritățile comuniste. La directivele ministerului educației, se constituie în fiecare școală câte o comisie ce are ca sarcină epurarea cărților „dușmănoase”/ „periculoase” din fondul de carte al bibliotecii. Rafturile bibliotecii liceului sunt împânzite cu literatură sovietică, manualele utilizate provin din traducerea celor din statele socialiste sovietice, iar îndrumările metodice adoptă specificul învățământului socialist sovietic.

Elevii sunt supuși unei politici de rusificare lingvistică forțată. Se înființează organizația ARLUS (*Asociația română pentru strângerea legăturilor cu Uniunea Sovietică*). În 1950, școlile primesc Instrucțiuni despre cum să organizeze Luna Prieteniei Româno-Sovietice și sărbătorirea celei de a 33 aniversări a mării Revoluții Socialiste din Octombrie. Profesorilor li se pretinde *ca în cadrul lecțiilor, indiferent de disciplina predată, să facă în mod organic legături cu realizările din URSS. Elevii sunt îndemnați să trimită, prin Consiliul General de conducere*

a ALRUS, scrisori elevilor sovietici pentru consolidarea prieteniei între popoare. Tot din 1950, clădirea liceului Loga va găzdui și *Liceul Seral Mixt*, cu 332 elevi, repartizați în 15 clase, având conducere proprie și corp profesoral distinct. Din această cauză, spațiile de învățământ sunt foarte aglomerate; mobilierul școlar și materialul didactic, folosite la comun, sunt rapid deteriorate. Pentru a face față numărului mare de elevi, cursurile se desfășoară de la ora 7 la ora 22.30, în trei schimburi. Diferența de pregătire între elevii celor două școli este foarte mare. Elevii seraliști urmau mai degrabă cursuri de alfabetizare, în consonanță cu politica vremii care avea ca obiectiv *central și general formarea omului nou – socialist, aplecat nu atât spre studiu, cât spre munca fizică.* Aceștia, venind cu multe lipsuri în cunoștințe, mai greu au făcut față cerințelor programei. Pentru creșterea nivelului lor intelectual, se vor organiza meditații duminică, la școală. Numărul de ore alocate disciplinelor teoretice scade drastic, concomitent cu mărirea numărului de ore de pregătire practică și de îndoctrinare marxistă.

Începând cu anul școlar 1959-1960, elevii și profesorii Școlii Medii cu predare în limba maghiară sunt transferați în clădirea Liceului *Constantin Diaconovici Loga*, unde vor rămâne timp de doisprezece ani. Se înființează astfel secția maghiară a acestuia, relațiile fiind mereu armonioase.

Prin noua Lege a învățământului din 1978, unitățile de învățământ deveneau unități de producție. Elevii și profesorii participă la strângerea recoltei în lunile de toamnă și fac practică în întreprinderi și unități industriale (Atelierele CFR, la

UMT, ILSA, URCC. etc.), pentru a deprinde cultul muncii.

În ciuda presiunilor politicului și a directivelor oficiale date pe linia marxism-leninismului, Colegiul Național *C. D. Loga*, exceptând zelul puținor dascăli îndoctrinați, a continuat să fie un spațiu al libertății, al gândirii descătuseate, al rezistenței prin spirit, al etalării forței minții.

Un moment luminos l-a reprezentat în viața școlii sub comunism, crearea claselor speciale de matematică și de fizică, în anii 70, ceea ce a făcut posibilă rebrenduirea școlii, transformată din Școala Medie nr. 1 în Liceul de Matematică și Fizică. Rolul acestor clase a fost acela de a valorifica potențialul și aptitudinile celor mai înzestrați elevi în domeniul celor două științe. S-a promovat exigența și competiția, iar rezultatele au fost cu adevărat remarcabile. S-au creat cercuri pentru studiul diferitor ramuri ale matematicii/ fizicii, elevii fiind antrenați și încurajați să colaboreze la revistele de specialitate, din școală și din țară, propunând probleme ori soluții de rezolvare. Standardele atinse în pregătire de către elevii claselor speciale s-au reflectat în absolvirea cu medii foarte mari a examenului de bacalaureat și prin parcursul lor academic de excepție.

În anul 1971, prin decizia Inspectoratului Școlar, clasele cu predare în limba română din cadrul Liceului *Nikolaus Lenau*, precum și clasele liceale (reale și umaniste) de la Liceul *Eftimie Murgu* (*rămas doar cu clase de profil pedagogic*) sunt mutate în clădirea Liceului de Matematică

și Fizică. Întrucât spațiul de învățământ devenise supraaglomerat, cursurile desfășurându-se în două sau chiar trei schimburi, clasele I-IV ale Liceului de Matematică și Fizică sunt transferate la Liceul Eftimie Murgu.

Anul 1985 rămâne ca un punct de referință în istoria colegiului, reprezentând începutul afirmării sale pe plan extern. Elevul Răzvan Gelca, participant la Olimpiada Internațională de Matematică de la Helsinki, obține medalia de aur, făcând astfel ca numele școlii să fie cunoscut peste hotare.

În vâltoarea evenimentelor din Decembrie 1989, elevul Silviu Sebastian din clasa a XII-a sfârșește pe 22 decembrie împușcat în torace, la intersecția străzilor Olimpiadei cu Popa Șapcă. După îndelungi demersuri, strada pe care a locuit și în apropierea căreia s-a consumat tragedia, îi poartă numele, în semn de recunoștință pentru martiriu. O placă memorială, montată pe unul dintre pereții holului central al colegiului, amintește această tragedie.

În noul context istoric generat de prăbușirea regimului comunist, pe fondul unor noi dificultăți, liceul încearcă să-și consolideze tradiția și legăturile cu absolvenții, dar mai ales să-și recapete tot mai mult dimensiunea sa europeană. Pe 1 iunie 1990, sub directoratul prof. Nicolae Negoescu și sub ministeriatul filosofului Mihai Șora, fost elev al Colegiului, e reînființată Asociația

Absolvenților. Se adoptă un nou Statut, iar ca președinte Onorific este ales Î.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului. Se reconfigurează profilurile; se încheie acorduri de colaborare cu instituții de învățământ din țară și din străinătate. În 1998, sub ministeriatul profesorului Andrei Marga, școala e ridicată la rang de Colegiu Național.

Începând cu anii 2000, se inițiază proiecte cu finanțare europeană. Școala începe să se afirme puternic și pe plan internațional, înregistrând rezultate de excepție. Elevul Klaus-Andreas Ludescher, actualmente student la Facultatea de Medicină a Universității Ruperto Carola, Heidelberg, pe lângă numeroasele premii naționale, obține, în 2010, Medalia de Bronz la Olimpiada Internațională de Științe pentru Juniori, desfășurată la Abuja, Nigeria, iar în 2012 Medalia de Argint la Olimpiada de Științe a Uniunii Europene, ținută la Vilnius, Lituania.

Andrei Heidelbacher, actualmente inginer software la *Google* Zurich, a obținut medalia de aur la Olimpiada de Informatică a Europei Centrale, care s-a desfășurat în octombrie 2013, în Croația, iar în 2014, aurul absolut (locul I) la Olimpiada de Informatică a Europei Centrale, care s-a desfășurat la Jena (Germania). Tot în 2013 a fost medaliat cu argint la Olimpiada Internațională de Informatică din Australia.

În anul 2016, eleva Roxana Drăghia reprezintă colegiul la unul dintre cele mai mari concursuri internaționale de fizică aplicată, I.Y.P.T. (International Young Physicists' Tournament) – organizat în Rusia, unde obține un loc meritoriu ce i-a permis recalificarea

pentru etapa Internațională din Singapore, din anul 2017, în echipa reprezentativă a României. În anul 2018, eleva Silvia Alda, actualmente studentă a Universității de Medicină din Timișoara, calificată în lotul restrâns al României, a obținut medalia de bronz la Olimpiada Internațională de Biologie, desfășurată la Teheran (Iran), recidivând un an mai târziu, în 2019, când participând la Olimpiada Internațională de Biologie din Szeged a recâștigat medalia de bronz.

În 2011, sub coordonarea prof. Alexandru Iovanovici, el însuși absolvent de *Loga*, își începe activitatea Cercul de robotică al liceului; frații Adrian și Răzvan Ionică reușesc să construiască primul LogaBOT, un roboțel cu mai multe brațe, în formă de scorpion, controlat prin telecomandă, dotat cu o cameră și senzori, care poate măsura nivelul de monoxid și dioxid de carbon din peșteri, având capacitatea de a pătrunde în locuri accidentate și în cavități foarte mici.

La inițiativa profesorului Sorin Scurtulescu, prestigios artist vizual, în toamna anului 2013, a fost înființată Galeria *LogArt*, prima inițiativă de acest gen dintr-un liceu nevocațional. Spațiul destinat galeriei este unul experimental și multimedia unde expun elevi, dar și artiști vizuali.

În 2015, sub directoratul prof. Fuiuagă Gizela, demarează Proiectul „*Profesor european – elev european*” din cadrul Programului Erasmus +. În cadrul acestui proiect de mobilitate a personalului din învățământul școlar, 26 de cadre

didactice și didactic-auxiliare au participat la cursuri de formare pedagogică în țări ale U.E.: Portugalia, Spania, Finlanda și Malta.

În parteneriat cu Inspectoratul Școlar Timiș, școala găzduiește Concursul „*Smart Kids*”, un Concurs Euroregional de soft-uri educaționale, pe table interactive, care este structurat pe patru secțiuni: Aplicații pe tabla Smart/ Aplicații grafice, Soft educațional (gimnaziu/liceu), Aplicații pe dispozitive mobile.

Anual, Colegiul Național *Constantin Diaconovici Loga* găzduiește Concursul Euroregional de Matematică *TMMATE*, numărându-se printre organizatori, alături de Inspectoratul Școlar Județean Timiș, Consiliul Județean Timiș, Facultatea de Matematică și Informatică din cadrul UVT, Colegiul Național *C. D. Loga* și Centrul Județean de Excelență Timiș. Concursul se adresează elevilor din clasele V – XII urmărind să valorizeze performanța în matematică a elevilor premiați la Olimpiadele de profil și să deschidă oportunitatea unui schimb de experiență între iubitorii acestei discipline.

Recent, colegiul, în parteneriat cu Universitatea *Tibiscus* din Timișoara, 1° Geniko Lykeio Aigiou, Grecia și Agrupamento de Escolas Soares Basto, Portugalia, a coordonat implementarea Proiectului „*Discover Real Everywhere Applications of Maths – DREAM*”, finanțat de Comisia

Europeană prin noua generație de programe ERASMUS+ (parteneriate strategice în domeniul educației școlare, formării și tineretului). Proiectul a vizat dezvoltarea unei metodologii moderne de predare-învățare a matematicii, bazată pe investigarea unor probleme din viața reală. Materialele create prin colaborarea elevilor și profesorilor din România, Grecia și Portugalia au fost transformate în cursuri on-line, accesibile tuturor comunităților interesate, în vederea producerii de activități de învățare colaborative.

În intervalul 2013-2015, clădirea, ajunsă într-o avansată stare de degradare, e evacuată pentru reparații capitale, iar Primăria Municipiului Timișoara demarează lucrările Proiectului privind Reabilitarea, modernizarea, dezvoltarea și echiparea infrastructurii educaționale a Colegiului Național *C. D. Loga* Timișoara, în valoare de 7.346.636,12 lei. În timp ce activitatea didactică se desfășoară în clădirea fostului Grup Școlar *Tudor Tănăsescu* de pe strada Lorena, e refăcut în totalitate acoperișul, sunt reconfigurate spațiile școlare, sunt create cabinete pentru fiecare catedră, e ridicat un perete în sala de festivități în vederea obținerii unei garderobe pentru elevi; e suplimentat numărul grupurilor sanitare; se construiește o nouă scară de evacuare în caz de incendiu, se amenajează o intrare pentru persoanele cu dizabilități și se montează două lifturi. În fiecare sală de clasă/laborator există table interactive, videoproiectoare, laptopuri, rețea wireless.

În octombrie 2018, Colegiul Național *Constantin Diaconovici*

Loga a fost admis ca membru cu drepturi depline al *Alianței Colegiilor Centenare din România* (ACC), organizație nonguvernamentală constituită sub înaltul patronaj al Majestății Sale Regele Mihai I al României și care reunește cele mai prestigioase instituții de învățământ preuniversitar din țară; exclude orice afiliere politică și are ca scop fundamental creșterea calității în educație.

În 17 mai 2019, cu prilejul sărbătoririi Zilei Școlii și a patronului ei spiritual, colegiul a fost onorat cu vizita Excelenței sale, Klaus Werner Johannis, Președintele României. În fața elevilor școlii, Înaltul Oaspete a rostit un discurs emoționant, subliniind seriozitatea și rodnicia muncii didactice în această unitate de învățământ și punctând câteva momente decisive care au probat demnitatea și patriotismul loganilor. Vizita s-a încheiat prin plantarea de către Președinte a unui arțar în curtea interioară a școlii, partea dinspre capelă.

Tihomir MILIN,
Directorul Colegiului
Național C. D. Loga

GÂNDURI LA CENTENAR

Recunoștință

Iubesc această școală și cred în misiunea ei formatoare și transformatoare; cred că poate deveni unul dintre principalele motoare ale modernizării României. Cu bucuria și recunoștința că am avut șansa de a face parte din corpul ei profesoral și chiar să-i conduc destinele pentru o vreme, îi doresc școlii să dăinuie, să-și continue drumul spre excelență, să se regăsească și peste un secol în rândul celor mai apreciate și râvnite branduri românești în materie de educație, să continue să producă valori. Cred că versul eminescian „la trecutu-ți mare, mare viitor” ar sintetiza cel mai plastic urarea pe care i-o pot face școlii într-un astfel de moment, realmente istoric. Fie ca viitoru-i să fie cel puțin pe măsura trecutului, încărcat de izbânzi și de măreție. Un veac de muncă, provocări, succese și performanțe școlare înseamnă, în fapt, o carte de vizită, dar și o imensă responsabilitate pentru o școală care trebuie să rămână un portdrapel al învățământului timișean.

Mi-aș dori ca la bicentenar despre Loga să se vorbească la fel de apreciativ, ca despre o școală care a reușit, în ciuda vremilor „mișcătoare și neașezate”, să-și mențină calitatea, prestigiul, să nu abdice de la exigență și de la

primatul valorilor morale și intelectuale ce compun tezaurul umanității. Cred că este datoria noastră să păstrăm viu spiritul acestei școli, pentru a deveni și noi vrednici de recunoștința dovedită celor pe care îi cinștim astăzi.

Tihomir MILIN,
Directorul Colegiului Național C.
D. Loga

Mărturie

1 septembrie 1998 era într-o marți. Zilele de marți nu prea îmi purtasera noroc până atunci. Pașii mă purtau încet, pe stradă, spre Colegiul Național Bănățean „C.D. Loga”, așa se numea școala. Nu așteptam nimic, ba din contră, eram și puțin supărată ca voi lucra în învățământ în următorii doi ani. Doi ani! Atât! Atât am negociat cu mama, să îmi iau definitivatul și să plec spre vest cât mai spre vest: „Să ai, mamă, o meserie și apoi poți pleca” îmi tot spusese mama până am acceptat. Obținusem câteva ore de suplینire la această școală în fața căreia mă aflam: o clădire veche, impunătoare cu o poartă ce respecta proporția. Și am intrat!

Am intrat într-o altă lume, într-un loc unde, pentru prima dată în viață, mi-am dorit să rămân. Am găsit aici o familie unde toți, de la mic la mare, indiferent de funcție și de profesie, au contribuit – și o fac în continuare cu aceeași dedicație, iubire și respect – la prestigiul

acestei instituții.

O zi de marți mi-a purtat noroc, aici, la Loga!

Aici, la Loga, am învățat, în timp, ce înseamnă spiritul logan. Am învățat de la profesorii care m-au primit în colectiv, oameni care nu mi-au fost doar colegi, ci și mentori, părinți, prieteni, frați și surori; am învățat de la elevii mei, copii cu dorință de învățare, copii inteligenți și veseli; am învățat de acasă, de la socrul meu, care și-a dedicat mulți ani din viață punând umărul la temelie acestei școli; am învățat de la soțul meu, el însuși absolvent... și lista poate continua.

Există o energie a unor locuri, un magnetism aparte, o vibrație; nu știi de unde vine, așa, ca o chemare. Eu am simțit-o, am deschis poarta și...am rămas!

Astăzi și în fiecare zi, deschid poarta și înțeleg responsabilitatea ce ne revine mie și colegilor mei, să păstrăm viu spiritul logan, să ducem mai departe ceea ce înaintașii noștri au construit. Asta am învățat aici, la Loga, școala în care m-am format!

Violeta Estrella CRAINA
Profesor de limba engleză,
Director adjunct
al Colegiului Național
„C. D. Loga”

Amintiri de neuitat

Venită în Colegiul Național „C. D. Loga” la 1 septembrie 1990 prin repartitie guvernamentală, mi-am dorit să fiu profesorul ideal, în primul rând pentru elevi, apoi pentru colectivul de cadre didactice din școală. Am încercat și sper că am reușit să am o pregătire de specialitate cât se poate de bună și să nu mă limitez la manual. O importanță deosebită am acordat-o predatului la clasă și am dorit ca lecțiile mele să fie interesante, attractive și cu aplicabilitate practică, lucru pe care cred că l-am reușit în mare parte. Am vrut lecții atractive pentru a sensibiliza elevii în descoperirea fizicii, o disciplină incitantă, dar destul de greu de învățat.

Un profesor bun se menține el însuși la standardele impuse elevilor săi și la cele cerute de colegii, așa se face că în anul 2006 am devenit directorul liceului pentru patru ani și jumătate. Dacă performanța la catedră se obține prin dăruire, implicare și multă muncă alături de elevi, ca director poți avea satisfacții în condițiile în care dai dovadă și de o adaptabilitate sporită, ești capabil să schimbi activitățile spontan, pe fondul unor permanente situații imprevizibile. Perioada cât am fost director a fost o perioadă a schimbărilor, o perioadă în care s-au făcut restructurări și reorganizări în sistemul de învățământ printre care au fost dotate cu materiale didactice laboratoarele de fizică, chimie,

biologie, au fost achiziționate softuri și platforme educaționale care au permis abordarea unui alt stil de predare. Munca de la catedră și activitatea organizatorică a întregului proces de învățământ din liceu m-au făcut ca împreună cu Consiliul de Administrație din acea vreme să iau unele măsuri care cred eu că au fost în favoarea procesului educativ din școală. O măsură de care îmi aduc aminte a fost aceea prin care s-a hotărât ca toate orele, indiferent de ciclul de învățământ, să fie de dimineață.

Am crescut și m-am dezvoltat ca om și dascăl în această școală, iar în tot acest timp am încercat să mă apropiu de fiecare coleg în parte, să dezvolt relații colegiale bazate pe încredere, comunicare, respect și sprijin reciproc. Nu știu dacă am fost modelul ideal de director, dar de fiecare dată a trebuit să mă îndrept atât spre oameni sau parteneri educaționali, cât și spre sarcini. A trebuit să optimizez procesul instructiv-educativ, printr-un comportament echilibrat, echidistant, întotdeauna integru, sobru, ce impunea acțiuni complexe, gesturi simple, colegiale și imparțiale.

Funcția de director este complexă, iar de pe urma ei ai satisfacția că din multele dorințe de schimbare pe care le ai să poți să realizezi câteva. Ca să înțelegi ce înseamnă să fii director cred că e bine ca fiecare din noi să ajungă în această funcție odată în viață, iar ca să fii dascăl e de dorit să îndrăgești copiii.

Elevilor acestei școli, Loganilor, vreau să le spun, dacă cumva nu și-au dat seama, că viața lor are energii nebănuite și că au calități pentru a obține tot ceea ce

vor în viață. Vă doresc ca întotdeauna să țintiți mai sus decât credeți că puteți ajunge și să acceptați cu recunoștință înțelepciunea pe care o oferă alții. Fiți sinceri cu oamenii și ajutați-i dacă puteți. Luptați ca să obțineți ceea ce vreți și găsiți bucurie în tot ceea ce faceți. Viața asta e singura care ne este dată!

Prof. Simona STOIA

Profesor de fizică

Director al Colegiului Național

„C. D. Loga” în perioada

06.06.2006-10.12.2008

Provocări

Colegiul Național „Constantin Diaconovici Loga” își desfășura activitatea, pe perioada în care am fost director, în clădirea fostului Liceu UMT de pe str. Lorena, deoarece lucrările de renovare a clădirii de pe b-dul C. D. Loga erau în plină desfășurare.

Pentru mine a fost o perioadă grea, dar interesantă și plină de provocări. Sarcinile zilnice cuprindeau monitorizarea bunului mers al procesului educativ, rezolvarea operativă a situațiilor care se iveau cu elevii, profesorii, personalul administrativ, micile reparații de întreținere a spațiilor de pe str. Lorena, precum și monitorizarea marelui șantier de pe b-dul C. D. Loga.

Lucrurile nu stăteau deloc bine la renovarea clădirii. Se lucra după un proiect întocmit în 2006, care nu corespundea cu normativele impuse în 2016. O mare parte a bunurilor, încă erau depozitate în Sala Festivă. În

vacanța de iarnă am fost nevoiți s-o golim și pe aceasta. Am apelat la forța de muncă din Penitenciarul Timișoara.

Depozitele puse la dispoziție de Primărie au fost insalubre. Din păcate multe din bunurile școlii s-au distrus, unele la transport, altele s-au mucegăit în mediul umed.

Problemele cu care ne-am confruntat din punct de vedere administrativ, nu au fost resimțite de elevi. Condițiile găsite în fostul liceu UMT au fost acceptabile, am dus lipsă doar de dotări și materiale didactice. Cu toate acestea, rezultatele elevilor la Concursuri, Olimpiade, Evaluări Naționale și Bacalaureat au rămas în topul județului. Profesorii au făcut tot posibilul pentru a nu scădea calitatea actului de educație.

Pentru a mobiliza și canaliza entuziasmul și energia elevilor spre un scop urmărit de noi toți, am propus și organizat, cu ocazia Zilei Școlii (21 mai 2016), un marș pe biciclete, la care au participat peste 300 elevi, profesori, părinți și rude ale elevilor, acțiune numită simbolic "Întoarcerea acasă". Traseul marșului a fost de la școala de pe strada Lorena la sediul Colegiului Național C.D. Loga, pentru a atrage atenția autorităților locale asupra necesității finalizării până la începerea noului an școlar a lucrărilor de renovare. Acțiunea a avut un real succes, fiind pe larg mediatizată în presa locală.

În vederea modernizării actului educațional, în anul 2015 am scris și depus un proiect

Erasmus+ KA101 pentru mobilitatea profesorilor în scopul formării profesionale. Astfel, am avut șansa să obținem una dintre cele mai mari finanțări pe țară, de aproximativ 50.000€, la acest tip de proiecte. Un număr de 26 de cadre didactice au beneficiat de diverse cursuri în Europa. Aceste mobilități au adus o stare de bine și entuziasm în rândul profesorilor, motivându-i pentru obținerea de rezultate de calitate.

În vacanța de vara 2016, mi-am concentrat toată energia pentru finalizarea lucrărilor de renovare. Am depus la Primărie un memoriu în care am arătat că unei clădiri proaspăt renovate, îi stă bine și cu mobilă nouă. Am obținut o finanțare de 500.000 lei pentru a mobila și utiliza cu toate cele necesare, sălile și laboratoarele din școală.

Trebuie să menționez ca la nivel managerial am avut alături de mine, la bine și la greu pe directorul adjunct prof. Goșa Simona, căreia îi mulțumesc din toată inima.

La 15 septembrie 2016 am început noul an școlar în clădirea renovată de pe B-ul C.D. Loga, la festivitate participând și primarul municipiului Timișoara.

Zilele „senine” în școala proaspăt renovată, ne-au fost numărate, deoarece foarte curând după începerea școlii am fost anunțați că vom trece prin controlul ARACIP. Arhiva școlii era depozitată în cutii de carton în cinci locuri diferite. Printr-un efort supraomenesc al întregului colectiv de profesori și personal administrativ am reușit să trecem cu bine și prin această încercare...!

Mandatul meu de director la Colegiul Național „C. D. Loga” s-a încheiat după Concursul de ocupare a funcțiilor vacante de conducere,

când Inspectorul Școlar General m-a numit director la Centrul Județean de Excelență Timiș.

Gizela Agneta FUIOAGĂ,
Profesor de matematică,
Director al Colegiului Național
„C.D.Loga” perioada:
03.11.2015 – 20.12.2016.

Ce înseamnă să fii logan?

Pot spune cu mândrie ca sunt logană.

Am terminat gimnaziul la Colegiul Național “Constantin Diaconovici Loga”, iar anul acesta am ales să încep liceul tot aici. Sunt sigură că vă întrebați “De ce este Loga special?”

Poate pentru alții, colegiul e doar o școală oarecare, însă pentru mine, Loga este locul în care am crescut, în care am râs, am plâns și am zămislit amintiri de neuitat.

Când am venit la această școală, în clasa a cincea, eu eram ca o foaie albă, fără caracter și fără individualitate, însă, pentru mine, Loga este pensula cu care artiștii – foștii mei profesori și colegi – au așternut o combinație bizară de culori și mi-au dat o oarecare formă, oricât de imperfectă ar fi aceasta.

În viitor, voi întâlni o mulțime de oameni noi, care vor completa desenul, vor umple spațiile goale cu culori străine și palpitate, mai apoi pictând peste opera pastelată a copilăriei și adolescenței mele, și vor adăuga pete de culoare țipătoare și îndrăznețe, folosind tușe jucăușe. Totuși, pe parcursul vieții,

straturile superficiale vor crăpa și se vor coji, iar la iveală va ieși din nou tabloul în culori calde, pictat în anii petrecuți la Loga.

Ținând cont de experiențele trecute, de memoriile deosebite, îmbibate în pereții acestei școli, memorii pe care le voi prețui întreaga viață, m-am întors aici. Însă acum, vreau să îmi creionez amintiri noi, să merg pe scările erodate de trecerea timpului și de pașii grei ai generațiilor anterioare- printre care încerc să- mi întrezăresc proprii pași- și să pictez pereții albi ai școlii în propriile mele culori, la fel cum aceasta a făcut pentru mine.

Anouk NEGI
Clasa a IX-a MII

Viața de logan

Mă numesc Gavriliță Iasmina și mă simt onorată să fiu "logană". Mi se pune des întrebarea de ce am ales acest liceu. Încă de când eram în clasele primare, mi-am dorit să fiu elevă în această școală și dorința mi s-a îndeplinit astfel încât, după absolvirea clasei a IV- a , am pășit cu mari emoții pe holurile liceului, fiind admisă în urma unui test de verificare la matematică. Acea a fost una dintre cele mai fericite zile ale mele.

După ce am urmat gimnaziul, am decis că doresc să continui studiile în acest colegiu. Motivele sunt nenumărate. Cadrele didactice se dăruiesc cu totul profesiei, împărtășind elevilor cunoștințele lor și implicându-i pe aceștia în diverse proiecte școlare și

activități caritabile, toate acestea ajutând la formarea viitorului om de bază al societății. Atmosfera este una perfectă pentru studiu și colegii sunt foarte inteligenți și prietenoși.

Crescând în această școală, am înțeles treptat importanța acestei prestigioase instituții de învățământ și de fiecare dată intru cu mândrie pe ușa care a primit odată elevi care acum sunt personalități afirmate în toate domeniile. Printre absolvenții de marcă ai liceului sunt filosoful și eseistul Mihai Șora, matematicianul Titu Andreescu, Primarul orașului, prof. Nicolae Robu și, nu în ultimul rând, Managerul Spitalului Județean Timișoara, prof. dr. Marius Craina. Noi, elevii acestui liceu, sub îndrumarea dascălilor noștri, vom face tot posibilul să menținem standardele ridicate ale școlii. Mă gândesc cu tristețe la momentul în care voi încheia studiile liceale și va trebui să mă despart de școala care mi-a construit treptat viitorul, la momentul în care îmi voi lua la revedere de la profesorii care m-au instruit și de la clădirea în care am petrecut opt ani din viață.

Așa că pot afirma cu certitudine că sunt o fată norocoasă urmând studiile la Colegiul Național "Constantin Diaconovici Loga".

Iasmina GAVRILIȚĂ,
Clasa a IX-a MII

Loga, viitorul meu reper

Este vorba despre un liceu renumit de atâta vreme. Este vorba despre un loc în care atâția oameni au crescut și au făcut un prim pas prin viață. Aici găsim reunite personalități precum Mihail Șora, George Călinescu, Titu Andreescu. Acesta e

locul spre care atâția oameni visează, continuând să cultive un viitor prosper. An de an pe aici trec generații noi și noi de copii, plecând și venind. An de an ei trec prin palmele liceului, iar liceul prin ale lor. Și, așa cum liceul păstrează o bucățică din amintirea fiecăruia, și ei îi păstrează acestui nume un loc special în viața lor. Dar, gândindu-ne mai bine, nu este vorba doar despre un nume, ci despre un spirit care, dincolo de cele patru litere, păstrează niște repere, valori și principii. Ca orice loc, are o istorie. Ca orice loc, are și un viitor. Viitor scris de fiecare în parte.

Cam aceasta este imaginea pe care mi-am format-o despre Colegiul Național C.D. Loga în primele trei săptămâni petrecute aici. Mă numesc Ana, sunt elevă în clasa a IX-a, iar de curând am început un nou drum, până acum învățând la Școala Gimnazială Nr. 16 „Take Ionescu”. Voi fi sinceră și voi spune că nu îmi plac enorm de mult drumurile noi deoarece am nevoie de timp pentru a cunoaște și îndrăgi un loc, pentru a mă regăsi în lumea din jurul meu. Poate că uneori aș putea părea dezorientată, tristă sau dezamăgită, chiar dacă este posibil să nu fie așa, ci doar să îmi lipsească ceea ce am avut cândva. Cu aceeași sinceritate spun că încă mi-e dor de școala mea, loc ce mi- a deschis un drum deosebit prin viață, devenind timp de atâția ani un reper pentru mine și continuând să rămână ceva ce mă caracterizează, iar faptul că acum mă aflu într-un parțial necunoscut mă face ca uneori să îmi pierd încrederea. Dar nici nu

vreau să mă gândesc cum ar fi fost ca liceul la care sunt să nu îmi ofere aceste posibilități pe care le am aici. Am avut frumoasa ocazie de a ajunge să studiez aici, fapt ce mă bucură enorm. Cu siguranță toți elevii păstrează în minte câteva repere ale unui loc ideal, inclusiv ale unui astfel de liceu, încercând apoi să se apropie de el. Deși încă nu îl cunosc îndeajuns de bine, Liceul Loga s-a apropiat cel mai mult de acel loc la care poți visa cu ochii deschiși. Renumele, dar poate mai ales calmul, deschiderea și spiritul liber, dar care abundă prin povestiri, m-au influențat în alegerea făcută și m-au îndreptat spre un drum încă nebătătorit.

Totuși, fiecare lucru din viață se întâmplă cu un motiv. Astfel, am avut deosebita șansă să îmi încep studiile aici exact în Anul Centenar al liceului. Am rămas impresionată să aflu acele câteva păreri despre Loga despre care mi s-a vorbit până acum, dar doar acestea mi-au demonstrat mai mult decât multe. Poate că mulți ar crede că spiritul logan este un mit. Dar nu e așa: este o realitate transmisă din generații în generații, este un punct de plecare spre vise ce adună oameni din toate colțurile lumii împreună, reprezintă un sentiment ce ajunge să facă parte din fiecare pentru a-l duce mai departe spre un nou început. Acum o lună, eram pentru prima oară aici. Mai văzusem clădirea și cu alte câteva ocazii, dar era pentru prima oară când îmi dădeam cu adevărat seama cât de impozantă este. Aveam

emoții: era ca și cum călcam aproape în vid, nu cunoșteam aproape nimic și pe nimeni. Reperele îmi erau în ceață. Era vorba despre o istorie de 100 de ani și nu mi-o puteam însuși într-o clipă. Dar atunci mi-am dat seama care era primul aspect ce face liceul atât de special: TIMPUL. A fost nevoie de timp ca să își câștige renumele, să crească și el odată cu elevii săi. La fel am și eu am nevoie de timp pentru a-l înțelege și a-l privi ca pe o a doua casă. Fiindcă timpul întărește amintirile și doar de-a lungul trecerii sale îți dai seama ce ai avut de câștigat. Când am venit aici, mi-am mai spus că drumul pe care voi merge va conține mereu o parte din drumul pe care am fost. În prima clipă, erau o mulțime de drumuri încâlcite în care m-am pierdut. Credeam că nu îmi voi găsi niciodată locul. Dar poate că tocmai asta înseamnă acest spirit: DIVERSITATE. Diversitatea oamenilor, a visurilor, a acelor drumuri pe care toți le-am străbătut până aici. Pentru că păstrează experiențe din atâția ani, din atâtea locuri, spre atâtea noi speranțe.

Există câteva locuri în care ajungi în viață și pe care nu ai cum să le uiți. Printre acestea se numără adesea școala în care ai învățat, liceul, facultatea... Fiindcă reprezintă o cea de-a doua casă, iar timpul, oamenii și amintirile ajung să formeze sau să modeleze caractere prin simpla artă de a fi om. Cred că asta transformă orice loc într-unul memorabil: felul prin care cadrele didactice și elevii reușesc să inspire și să transmită viziunea lor mai departe. Restul țin de perspectiva fiecăruia. Dar aceste locuri impresionante, fie instituții de învățământ, biblioteci, muzee sau case, poartă toate același nume:

REPER. Repere din viețile noastre prin care devenim motivați, încrezători, învățăm să creștem și, mai apoi, să schimbăm în bine lumea. Este nevoie de timp, de răbdare, de perseverență și credință. Dar, deși sunt aici de puțin timp, eu cred în spiritul logan și în valorile care îl definesc. Și mai cred că, având sufletul deschis, voi regăsi în scurt timp în acest liceu de prestigiu ce își merită renumele ceea ce atâtea generații și atâția oameni de valoare au găsit: un reper...

Ana-Maria DUMITRU,
Clasa a IX-a MI

100 de ani de prestigiu

Un liceu vechi de 100 de ani. În august 1919, Colegiul Național "Constantin Diaconovici Loga" din Timișoara este transformat într-un liceu cu predare în limba română, purtând denumirea unui dascăl bănățean. C. D. Loga este menționat ca unul dintre cei mai reprezentativi exponenți ai generației de intelectuali iluminiști, un om al cărții și un ctitor de școală românească, care a crezut în programul de emancipare națională și în resursele spirituale ale neamului său.

Liceul a traversat perioada dificilă a totalitarismului, dar și-a păstrat înalta ținută morală, rămânând un reper atât pentru orașul Timișoara, cât și pentru întreg județul. În cei 100 de ani de funcționare în limba română, a cunoscut o permanentă dezvoltare și a traversat toate schimbările

date de evoluția sistemului de învățământ românesc. Transformările din societate s-au simțit și la nivelul școlii, dar aceasta și-a urmat misiunea de a crea direcții de gândire pentru elevii săi, fiecare generație purtând amprenta perioadei în care s-a format.

Acestea sunt lucrurile pe le-am aflat după ce am început să studiez la această instituție. În timpul gimnaziului, când deja mă hotărâsem că aici vreau să-mi continui studiile, știam doar că e "un liceu bun", cum auzisem de la alte persoane. Nu m-am așteptat niciodată să fiu atât de mândră de școala pe care o urmez! Și nici ca ea să mă ajute să mă dezvolt atât intelectual, cât și ca persoană! Materiile abordate serios de profesori pasionați de ceea ce predau îmi readuc dorința de a învăța, de a absorbi cât mai multă cunoaștere, ceea ce este ceva ce voi aprecia mereu.

Acum, fiind în al treilea an de liceu, mereu simt o firească onoare când mi se pune întrebarea "La ce liceu ești?" și eu pot răspunde, scurt și cuprinzător: "La Loga". Și un zâmbet îmi înflorește pe buze, realizând cât de mândră sunt de acest lucru.

Alexandra OPRÎȘA
Clasa a XI-a SS

Cu ce mă mândresc că sunt logan?

Cu o istorie care ne apasă pe umeri, cu un prestigiu de

neegalat, cu o școală centenară, cu asta se mândresc loganii.

O sete de excelență ne copleșește, pe noi, elevii, care tânjim după un viitor de succes, care tânjim după crearea unui nume care să fie ținut minte, o față pe un pedestal.

În fiecare zi trec pe lângă bustul lui Constantin Diaconovici Loga care a afirmat că școala trebuie să urmărească atât "luminarea minții" cât și "îmbunătățirea inimii" și mă gândesc la felul cum anumite valori morale pot fi păstrate pentru generații, cum ne sunt promise orientarea spre performanță sau respectul pentru tradiție și care ajung, la un moment dat, să se materializeze în viețile noastre. Cu promisiuni respectate și suflete schimbate, de zeci de ani liceul C.D.Loga se mândrește cu o pleiadă de personalități care au ieșit din băncile sale, iar cu un așa trecut nu pot spune că nu există o oarecare presiune asupra elevilor care nu doresc să se lase mai prejos. Olimpiade, concursuri, activități sportive, debateing, toți încercăm să ne autodepășim, iar într-un mediu care ne îndeamnă să ne atingem potențialul, mințile noastre haotice se pot maturiza, se pot distra, pentru că e ușor să te bucuri de și într-o școală când ești înconjurat de motivație.

Școala și conducerea, fie ele puțin mai exigente, nu doresc să ne jefuiască de individualism, ne sunt expuse tradiții, religii și etnii diferite, iar asta ne învață importanța acceptării și a toleranței. Acum aștept cu nerăbdare viitorul pentru care am fost atât de bine pregătită și sunt sigură că, după puținii ani în care voi mai fi eleva acestei școli, tot ce am învățat mă

va ajuta la descoperirea sinelui, la crearea aceluși nume care, dacă nu pe alții, cu siguranță mă va face pe mine însămă mândră.

Alendra CĂIENAR
Clasa a XI-a MI1

INTERVIURI

INTERVIU CU DOMNUL ACADEMICIAN, MIHAIL ȘORA

TM: Domnule academician, copilăria dumneavoastră se suprapune peste momentul astral al României contemporane, momentul în care această țară a reușit să își unifice toate teritoriile. Ați fost contemporan cu ceea ce se numește în mod convențional România Mare,

MȘ: Da.

TM: Sunteți din această zonă vestică a României, din Banat, un spațiu multietnic și multiconfesional. Ce a însemnat și ce înseamnă pentru dumneavoastră Banatul și care a fost în fond rolul acestei provincii în completarea tabloului României Mari?

MȘ: În primul rând, nu am văzut Banatul ca pe o completare a României Mari, ci ca pe o parte a României, care din fericire pentru mine coincide chiar cu ivirea mea pe lume. M-am ivit pe lume când România a devenit Mare și am fost de-a lungul întregii mele vieți solidar cu această țară, cu ce se întâmplă pe teritoriul ei și cu ce îi asigură persistența în viitor. M-am bucurat de frumusețea acestei limbi și de frumusețea peisajului în care am trăit de-a lungul vieții și de calitatea oamenilor care m-au înconjurat. Am avut noroc că m-am născut aici și mă simt solidar până în străfunduri cu locul acesta.

TM: Impresionant și mișcător

răspunsul dumneavoastră. Desigur că proveniți dintr-o familie cu tradiții intelectuale. Tatăl dumneavoastră, după cum se știe, a fost preot, adică unul dintre apostolii acestui neam. Cunoaștem foarte bine rolul pe care preoții l-au avut în menținerea flăcării spirituale a acestui popor. A existat în familie un interes pentru tot ceea ce înseamnă cultură. Cunoaștem preocuparea tatălui dumneavoastră nu strict preotească, ci și literară. Are numeroase schițe, povestiri, pe care le-a realizat în decursul timpului. Părinții au fost interesați de formarea dumneavoastră intelectuală. V-au îndreptat spre această școală, Colegiul Național „C.D. Loga”. Care este motivul pentru care ați fost îndrumat de părinți să urmați cursurile acestei școli?

MȘ: Era o școală fruntașă a Banatului. Părinții mei au trăit în această regiune. Aici m-am născut. Deși vine din partea apuseană a țării, dar din altă regiune, vine din Bihor, tatăl meu s-a aclimatizat la această deschidere mai largă a bănățenilor, care era, în același timp, una de legătură cu restul Europei, cu deschidere spre sud-vest și spre vest, cu un multilingvism de tip central european, care permitea să ai accesul direct la culturile țărilor care te înconjoară și să te simți în mod organic nu doar românul localizat în punctul cutare al teritoriului, ci locuitor al Europei și european în forța întregă a acestui cuvânt. Într-

un fel, sunt mândru că sunt bănățean, pentru că sunt mândru că sunt european și sunt mândru că sunt om.

TM: Mândria nu este o trufie, o formă a trufiei?

MȘ: Măcar în sinea ta trebuie să te simți mândru că ești ceea ce ești. Această mândrie nu se poate să nu răzbată într-un fel oarecare, nu se poate să fie ținută acolo în chingi, ea se revarsă într-un fel de luminozitate pe care o răspândești. Acuma există două feluri de a o răspândi: uitați-vă la mine ce luminos sunt sau de a o răspândi pur și simplu, fără să-ți dai seama. Acest al doilea fel de a o răspândi din străfundul ființei tale și într-un mod ființial, nu într-un mod conștient, este răspândirea cea bună.

TM: Mulțumesc! Aș răspunde, spunând în felul următor: mândria dumneavoastră că aparțineți acestui spațiu al Banatului este completată de mândria noastră, a celor care astăzi suntem elevi, profesori în această școală și aș spune că, de fapt, este un moment de satisfacție enormă, acela că, iată, după mulți ani, v-ați întors practic la matcă, în școala în care v-ați format, în școala în care s-au pus bazele evoluției dumneavoastră intelectuale.

MȘ: Eu nici n-aș spune că m-am întors, matca aceasta am purtat-o în inima mea mereu.

TM: Cu atât mai impresionant și emoționant este răspunsul

dumneavoastră în această variantă. Suntem foarte mândri că a fost posibil acest lucru și ne onorează cu adevărat.

MȘ: Pe mine mă onorează. Faptul de a fi onorat de școala care m-a format pe mine când eram copil mă onorează.

TM: Păstrând o oarecare cronologie, domnule academician, v-aș ruga să-mi spuneți ce a însemnat pentru dumneavoastră formarea în această școală, contactul cu niște profesori de excepție pe care i-ați avut. Ați putea identifica în acest tablou foarte vast al dascălilor de altădată câteva figuri pe care să le evocați?

MȘ: Sigur că da. Primul care îmi vine în minte este profesorul Cioflec. Erau doi frați, Constantin și Silvestru. Silvestru mi-a fost la început profesor de limba română, dar cel care mi-a fost profesor de limbi clasice și, la sfârșitul studiilor secundare, de filosofie, Constantin Cioflec, a fost profesorul inimii mele și îi port o recunoștință veșnică și trebuie să spun că de la el a pornit într-un fel oarecare și s-a făcut din ce în ce mai mare scânteia preocupărilor mele și a acestei deschideri înțelegătoare a limii care mă înconjoară.

TM: Da. Emoționante vorbe pe care și le-ar dori orice dascăl spuse din gura fostului lui elev. Sunt vorbe măgulitoare, onorante. Desigur, frații Cioflec au fost trei. Proveneau dintr-o familie de dascăli. Se adaugă Romulus Cioflec, un scriitor important, despre care nu avem documente că ar fi fost legat

cumva de această școală, dar a fost unul dintre dascălii care a întreprins o expediție la Polul Nord, consemnată într-un jurnal ulterior. Pomeneam despre faptul că școala aceasta, Colegiul „C.D. Loga” s-a născut aproape odată cu dumneavoastră.

MȘ: Da, pentru că și eu m-am născut odată cu țara Mare, cu țara întregită. Tot școală fusese înainte de a se numi Liceul „C. D. Loga”.

TM: Exact! Așa este. Fusese un gimnaziu superior de stat cu predare în limba maghiară. Așadar, există o continuitate a activității didactice între pereții mulți și înalți ai acestui edificiu. V-aș întreba: din tot ceea ce avea să urmeze, iată, în decursul celor 100 de ani pe care în curând școala îi va sărbători, care au fost, din punctul dumneavoastră de vedere, cele mai delicate, cele mai dificile, critice din cei 100 de ani, având în vedere și realitățile social-politice ale timpului?

MȘ: Între nașterea și tinerețea mea au avut loc niște zbuciumări în interiorul continentului european, care au însemnat și știrbirea acestei rotundități a României, care este caracteristică și care o face să fie atât de frumoasă ca aspect când o vezi pe hartă. Era o Românie care ajunsese să aibă o altă formă pe hartă, dar am avut totuși satisfacția puținătății ca durată a acestei perioade și a faptului că s-a revenit la rotunjimea inițială.

TM: V-aș invita, în măsura în care este posibil acest lucru, să faceți un exercițiu de imaginație și să-mi spuneți, în viziunea dumneavoastră, dacă nu am fi trecut prin momentele acelea delicate ale unui regim dictatorial până în 1989, cam unde ar fi fost societatea românească astăzi? **MȘ:** A fost o lovitură

schimbarea aceasta de regim politic care a apăsas asupra destinului, în general asupra destinului, dar în mod special asupra destinului cultural al acestei țări, dar potențialul teritoriului a fost mai puternic. Până la urmă, totuși, a izbutit să se manifeste în pofida sau împotriva greutăților pe care le întâmpina în realizarea lui. Trebuie să avem încredere în propriul nostru destin și să luăm viitorul pieptis în față. Să ne cucerim locul pe măsura posibilităților noastre. Să nu lăsăm o parte din potențial, care este enorm, să nu-l lăsăm nerealizat. Nu avem datoria să fim mai deștepti decât suntem, dar nici să fim mai proști, adică să fim leneși și să nu ne utilizăm până la ultimul procent capacitatea noastră intelectuală și capacitatea de realizări pozitive. Trebuie să ne explicăm potențialul în realizări.

TM: Realizările dumneavoastră sunt binecunoscute. Ați reușit să atingeți niște culmi nebănuite prin toată activitatea dumneavoastră intelectuală. Sunteți un om cu carte, cu foarte multă carte și un om cu foarte multe cărți, autor al unui număr impresionant de cărți. Ați putea să enumerați doi-trei mentori spirituali pentru dumneavoastră, poate din zona literaturii românești sau universale?

MȘ: Nu pot să nu pronunț ca prim nume numele lui Eminescu. Nu pot să nu pronunț, în al doilea rând, numele lui Creangă, deschiderea copilăriei, inocența, transparența, dorința de a cunoaște. Să nu uităm că cea mai solidă prietenie din trecutul

nostru literar a fost prietenia dintre această culme care a fost Eminescu și, trebuie să o numesc tot culme într-un fel oarecare, acea capacitate de deschidere și de a absorbi realitatea din jur, care a fost Creangă. Eminescu și Creangă. Prietenia lor era o prietenie fondatoare în cultura noastră, din care ne extragem și în momentele actuale seva și căldura.

TM: Ce loc ocupă Caragiale în sufletul dumneavoastră?

MȘ: Caragiale ocupă și el un loc foarte important. Să nu ne înfumurăm. Și atunci ne arăta cu degetul: Ia uite, dom`ne ce-ai făcut, ia uite, ia uite! Nu cumva să pășim pe-acolo.

TM: Nu e oare un blestem faptul că astăzi, după o sută și de ani de la Caragiale, trăim în aceeași lume, relativ în aceeași lume?

MȘ: Da! Și aș spune: vocea lui Caragiale nu e auzită. Vocea aceea care ne atrăgea atenția asupra locului pe unde nu trebuie să călcăm. Component în caricatură locul respectiv.

TM: N-aș vrea să nu aduc în discuție cea de-a patra personalitate din acest cvartet al marilor scriitori români de sfârșit de secol al XIX-lea, Slavici. Ori Slavici este, prin excelență, un moralist. Slavici a încercat să ne arate întotdeauna un fel de busolă morală după care să ne ghidăm. Mai este astăzi Slavici un scriitor actual?

MȘ: Ar trebui să fie. Nu are mijloace la fel de puternice precum le avea nici Eminescu, nici Caragiale. E un scriitor ceva mai modest din punctul de

vedere a mijloacelor de care dispunea, dar are o înțelepciune accesibilă.

TM: Și o toleranță...

MȘ: Știe să vorbească limba tuturor și să se facă înțeles. Trebuie însă să îl punem în valoare, să nu-l lăsăm undeva la spate și să-l uităm.

TM: Revin cu întrebarea. Rugămintea ar fi să menționați și din zona literaturii universale unul-doi scriitori care au avut o influență decisivă asupra devenirii dumneavoastră intelectuale.

MȘ: E greu de spus. Sunt mai mulți. Să pornim de la o zonă cu care sunt mai puțin familiarizat: zona anglo-saxonă. Și aș spune Shakespeare. Este fascinantă bogăția peisajului uman pe care ne-o pune la dispoziție și pe care ne-o arată așa cum este, dându-ne posibilitatea să ne alegem modelul, în funcție de capacitatea noastră de a le realiza, la rândul nostru. Dar m-aș întoarce și la noi, pe propriul nostru teritoriu limitat și aș spune Caragiale.

TM: Spuneți că Shakespeare deschide această galerie a unor tipologii foarte diferite. Ce loc ar ocupa atunci un alt scriitor care deschide în fața noastră un evantai al trăirilor deosebit, poate neegalat până astăzi? Mă refer la Dostoievski.

MȘ: A! Imens! Imens! Fără a arăta cu degetul. Niciodată nu a spus: *Să nu faci așa!* Arăta doar ce făcea eroul lui și unde îl ducea ceea ce făcea.

TM: Credeți în această soluție pe care o propune Dostoievski ca scriitor al unei regenerări morale prin căința, prin înțelegerea păcatului pe care l-ai săvârșit?

MȘ: Înțelegerea cu refuzul. Înțeleg păcatul pe care l-am săvârșit și refuz să îl mai fac o dată. De ce? Pentru

că l-am înțeles. Pentru că acum știu unde mă duce, deci sunt despovărat de iluziile care m-au făcut să îi cad victimă. Într-un fel, faptul că fusesem victima celui păcat m-a întărit mai mult decât o lecție abstractă. Să nu faci cutare, să nu faci cutare... Am făcut și am pățit- o, deci nu mai fac.

TM: Dar Natașa Rostova?

MȘ: Natașa Rostova este un punct ideal de frumusețe a umanității.

TM: Ca și cneazul Mișkin.

MȘ: Da.

TM: Pentru că am ajuns în această zonă cumva a literaturii, de multe ori se face o asociere între valorile culturale și greșelile grave total amendabile pe care popoarele le-au săvârșit în istoria lor. Este corectă această privire în relația celor două aspecte? Este necesară detașarea valorilor culturale de problemele grave politice săvârșite de anumite popoare?

MȘ: Da, de pildă să nu punem pe seama lui Goethe crimele lui Hitler! Să nu ne împiedice faptul că parte a populației germane a devenit criminală sub conducerea lui Hitler, provizoriu, cât timp a fost copleșită de prezența răului care apăsa asupra ei. Să rămânem disponibili de a o reasimila și de a o ajuta în felul acesta. Lucrurile acestea s-au întâmplat în trecut și problema nu se mai pune, dar se pune când eram eu tânăr, să redevină europeană și umană, în ultimă instanță, până în străfunduri.

TM: S-a spus despre omenire, despre specia noastră umană că este specia care a investit cel mai mult în autodistrugere. Sunteți de

acord cu acest aspect?

MȘ: Da, sunt de acord, în măsura în care unul din mijloacele cele mai acute de înțelegere a realității fost acordat ființei umane, și anume inteligența, care era aliată cu limbajul articulat și permitea amănunțirea analitică a realității globale a lumii care o înconjoară. Da, niciuna din speciile vieții nu și-a cultivat cu atâta minuțiozitate capacitatea de rău, adică nu și-a cultivat deloc capacitatea de rău, pentru că nici nu a existat la îndemână această capacitate.

TM: Considerați că s-a agravat mai mult această situație în ultimele decenii? Oare lumea interbelică era o lume atât de aplecată spre minciună, spre furt, spre lucruri mai puțin morale?

MȘ: Mi-e greu să apreciez, pentru că pentru ziua de azi am la dispoziție experiența proprie, pentru trecut nu am decât mărturia celor care au fost prezenți atunci, care au condus-o și care nu au lăsat mărturie și despre dejecțiile lumii respective, ci doar mărturiile cele mai luminoase. Lumea din trecut e mai adăpostită de capacitatea noastră analitică decât cea care ne înconjoară, dar e de dorit ca în realitatea ce ne înconjoară să vedem binele și să ne aliem la creșterea lui decât să ne lăsăm năpăstuiți de răul pe care îl vedem și să ne lăsăm în voia lui. Răul pe care îl vedem în jurul nostru trebuie să ne mobilizeze și să găsim forța de a-l birui.

TM: Domnule academician, suntem pe 1 aprilie 2019. N-aș

fi avut niciodată curajul să imi imaginez că viața va face astfel încât să pot să am o astfel de discuție cu dumneavoastră. Mi se pare mai mult decât onorantă pentru mine această ședere la o masă și împărtășirea acestor opinii. Sunteți un interlocutor, un colocutor extrem de agreabil, intimidant prin multa știință de carte pe care o aveți, un om însă care are capacitatea de a spune cu detașare și cu seninătate adevărul. Modestia pe care o ați este o modestie nobilă, în cel mai nobil sens al cuvântului aș putea-o definesc. Ea este vecină și soră foarte bună cu demnitatea. Demnitatea dumneavoastră este un reper pentru noi, pentru generațiile de astăzi. Cred că, prin tot ceea ce ați făcut și continuați să faceți, nu aveți cum să nu influențați generațiile care vor urma. Cred că trebuie să vă luăm ca reper și să urmăm ceea ce spuneți dumneavoastră, ca sfaturi care să facă posibilă ieșirea noastră dintr-un moment poate mai puțin fast al evoluției noastre.

MȘ: Mă copleșesc lucrurile pe care le ascult despre mine.

TM: Le meritați cu vârf și îndesat. Vorbele sunt mult prea sărace.

MȘ: Încerc să le merit.

TM: Cred că le meritați. Aici nu este o cursă pentru a ieși pe primul loc. Sunteți deja de mult pe acel prim loc și le meritați cu adevărat.

MȘ: Vă mulțumesc!

TM: A fost o plăcere pentru mine. Poate a fost foarte solicitant pentru dumneavoastră să răspundeți acestui tir de întrebări, dar cu siguranță ele vor rămâne arhivate și vor produce ecoul necesar. În final, v-aș invita din nou la un exercițiu de imaginație. Să presupunem că suntem exact în 11 octombrie 2019,

atunci când avem fixată întâlnirea pentru a marca centenarul școlii, cei 100 de ani sub administrație românească ai colegiului. Să ne imaginăm că suntem la acest moment festiv și vi se adresează rugămintea de a transmite către colegii dumneavoastră de ieri, către cei de astăzi, niște îndemnuri, niște gânduri, care să meargă cumva spre luminarea noastră ca popor, ca școală. Care ar fi acestea?

MȘ: Gândiți-vă să vă umpleți ființa de cunoștințe, teoretice, utile, ca potențial pentru umanitate și să vă serviți de această însușire a lor de a fi utile, pentru a îndrepta această utilitate spre semenii care vă înconjoară. Acumulați cunoștințe ca să le dăruiți. Dăruiți ceea ce ați acumulat, toate bunătățile, toată lumina și răspândiți-o în jurul vostru.

TM: Iată că ați adresat niște gânduri. Ele vor intra în partea de arhivă, așa că, în acest context, aveți obligația de a ne vizita la momentul de sărbătoare pentru a adresa atunci un ald discurs către cei care vor fi prezenți în sală.

MȘ: Cu mare plăcere!

TM: Vă așteptăm cu foarte mare drag și cu cinstea pe care o meritați.

MȘ: Vă mulțumesc!

TM: Eu vă mulțumesc! Domnule academician, multă sănătate vă doresc și să ne revedem cu bine de cât mai multe ori!

MȘ: Sigur! Să vă audă Dumnezeu!

**Interviu realizat de
directorul Colegiului
Național „C. D. Loga”,
prof. Tihomir MILIN**

AMINTIRILE UNUI FOST ELEV LOGAN, AZI MARE SCRIITOR BĂNĂȚEAN: ION MARIN ALMĂJAN

El este prizonierul propriului destin pentru că nu poate să uite nicio clipă, și își amintește mereu, cum a plecat copil sărac, cum a ajuns la Timișoara, cum a făcut el Liceul Loga, cum s-a format și a ajuns MARE SCRITOR. Eu cred că destinul lui așa a fost, nimeni nu poate să-și stăpânească destinul, destinul ne duce. Deci putea el să dorească să fie elev la Loga cât voia el, dacă destinul în momentul ăla nu-l ducea acolo. Și atunci, uneori, când spune aceste lucruri, devine ușor patetic, devine ca și cum ar rememora și ca și cum ar încerca să le spună tuturor tinerilor din zona aia că se poate.

La ora asta nu cred că tinerii de acolo au nevoie, dar ar trebui să aibă nevoie de el și de sufletul lui.” (declarația lui Ioan Cărmăzan, regizor de film și scriitor).

E vorba aici de ION MARIN ALMĂJAN, scriitorul care a fost, de-a lungul anilor și redactor, șef secție de cultură, redactor șef adjunct la ziarul ”Drapelul roșu”, Timișoara (1966-1979), director editura ”Facla”, Timișoara (1979-1989), bibliotecar la Biblioteca Județeană Timiș (1989-1991), șef secție de cultură la ziarul „Renașterea bănățeană”, Timișoara și redactor realizator al suplimentului de cultură

„Paralela 45” (1991-2000), director al Direcției pentru Cultură, Culte și Patrimoniul Cultural Național a județului Timiș (2000-2005).

O viață plină, un profil fascinant de prozator, poet, editor, jurnalist care, prin tot ce a făcut, a avut o contribuție esențială la dezvoltarea culturii și literaturii Banatului.

L-am admirat de-a lungul anilor pentru scrierile sale (14 volume!), pentru formația culturală dar, mai ales, pentru faptul că nu și-a uitat și renegat niciodată rădăcinile, satul natal, prietenii. L-am căutat, de data asta, ca să-mi povestească despre anii de liceu pe care i-a făcut între 1955-1959 aici, la Colegiul Național ”Constantin Diaconovici-Loga”,

pe atunci numit Școala Medie nr.1 de către noua orânduire comunistă. Și a povestit cu drag, cu nostalgie, nu doar despre lucrurile plăcute, despre năzbâtiile mai mult sau mai puțin amuzante, tipice vârstei adolescentine, ci mai ales despre cât de greu i-a fost copilului de la sat să se adapteze într-un astfel de liceu elitist.

Tânărul Ion Marin (cognomenul Almăjan și l-a adăugat mai târziu: literar, în 1963 și apoi și oficial) a obținut cu dificultate aprobarea de mutare de la Liceul din Anina (județul Caraș-Severin), la Liceul ”C.D. Loga” Timișoara (voi folosi în continuare numele actual al liceului, mai ușor de identificat, și nu cel de atunci: Școala Medie nr.1). Clădirea i s-a părut impresionantă și chiar intimidantă încă de la impunătoarea poartă de intrare. Adolescentul slab, negricios, îmbrăcat cu o uniformă bleumarin roasă la coate, în genunchi și șezut, iar pe cap cu o șapcă verde, de velur, contrasta teribil cu toată ambianța liceului. Majoritatea colegilor lui erau fii de medici și avocați și purtau uniforme din stofă de calitate superioară. A fost prima umilință simțită de tânărul care era conștient de sărăcia ținutei și a condiției sale sociale, în general. Dar bucuria că a reușit să pătrundă în cel mai bun și cunoscut liceu din „capitala

Banatului” a fost mai mare decât umilința: „În clasa a XI-a am început să mă jenez cu uniforma în general (pe mânecă aveam numele școlii și clasa). Altfel, ne mândream cu numele de logan. În acel timp era Liceul Nikos Beloiannis sau Liceul nr.1(după cum îi tot schimbau numele cei de la putere), dar tot Loga i se spunea de către elevi, profesori și timișoreni. Și aceasta fiindcă era cel mai renumit, cel mai mare și mai bun. Așa se spunea”. Mai dureroasă a fost pentru supersensibilul adolescent, îmbibat de romantism, dar cu o educație precară, întâlnirea cu disciplina draconică impusă de directorul de atunci, profesorul de matematică Trandafir Bălan, de a cărui judecată dură a beneficiat de câteva ori, în sala festivă, în fața întregii școli, și elevul Ion Marin Almăjan. Acesta a mărturisit că, oricum, nu înțelegea deloc matematica dar a învățat cartea „pe de rost” în ultimul trimestru din clasa a XI-a ca să nu rămână repetent. Oricum, fusese promovat de ceva timp drept poetul clasei, fiind „publicat” la gazeta de perete a școlii de către profesoara de limba română, Elena Crișan dar frecventa și cenaclurile literare, întâi cel al Clubului CFR, apoi cenaclul Victor Vlad Delamarina. Intrase, cum spune el, „în pielea și nălucile scriitorului amator”. Norocul său a fost însă doamna Livia Codreanu, secretara liceului, fire sensibilă, cultivată, care scria ea însăși literatură și care i-a făcut educația sălbaticului și

necizelatului proaspăt elev. L-a învățat cum se servește masa, cum se țin tacâmurile, cum se țin coatele când mănânci, de ce parte a trotuarului se cuvine să mergi când însoțești o doamnă și multe altele. Încet, încet, din adolescentul necizelat a ajuns un tânăr manierat și educat. I-a recomandat ce să citească, în primul rând clasici români și străini, chiar și pe Schopenhauer, filosoful german strict interzis în acei ani. A fost primul moment de cumpănă pentru viitorul său căci această lectură aproape că i-a atras eliminarea din liceu. Tot acum a prins și gustul spectacolelor de teatru și operă, al concertelor la Filarmonică.

„Cel mai drag profesor mi-a fost Nicolae Țirioi, care preda psihologia și logica deși era poet, critic literar, personalitate a literelor bănățene care venea din perioada interbelică”, un om extrem de discret, blând și bun.

Alți profesori de care Ion Marin Almăjan își amintește cu drag sunt: tânăra profesoară de fizică Doina Atanasescu, „iute de minte și de limbă”, a cărei replică venea prompt

atunci când era înfruntată sau la fel de tânărul profesor de geografie Ilie Hurbeanu, foarte apropiat de elevii săi datorită căldurii sale interioare și a zâmbetului cu care îi întâmpina mereu.

Mi-au plăcut amintirile lui... Și mi-a plăcut cum a povestit: cald, melancolic și onest. Când însă l- am întrebat mai multe despre tinerii de atunci a fost tranșant: „Nu pot și nici nu vreau să fac o comparație între elevii de atunci și cei de acum. Nu e posibilă. Noi știam doar de radio, poate unii auziseră de televiziune, nu-mi amintesc exact când a apărut în România. Majorității colegilor mei le plăcea să citească. Dar și să facă sport. Fiii de țărani ajutau la muncile câmpului. O făceau ca pe o onoare față de familia lor și față de sat. Să se vadă că d-l elev sau student n-au uitat cum se cheamă grebla, dacă știți vechea glumă”.

La final, scriitorul Ion Marin Almăjan, absolvent al liceului nostru, ne-a făcut o urare, nouă, tuturor: „Îi doresc Liceului C.D. Loga existență multiseculară iar elevilor care îl vor absolvi să fie mândri de emblema Loga și să aibă motive temeinice să fie mândri și de profesorii lor. Iar profesorilor de la Loga le doresc să aibă și ei motive profunde ca să fie mândri de elevii lor”.

Ileana CRAȘOVAN
Profesor de limba și
literatura română la Colegiul
Național „C.D.Loga”

EVOCĂRI

NICOLAE NEGOESCU

Nicolae Negoescu a fost unul din profesorii de frunte ai Colegiului Național “Constantin Diaconovici Loga” din Timișoara, calitate atestată și prin titlul de Profesor Emerit ce i s-a acordat, în exclusivitate pentru merite deosebite în domeniul predării- învățării matematicii, predominant elevilor din clasele speciale de matematică.

A fost un om de o sensibilitate deosebită, fapt revelat cu prisosință nu doar în contextul reuniunilor, consiliilor și cercurilor pedagogice ci și într-o suită de eseuri, tablete, articole, etc., publicate în cotidienele sau

revistele vremii, toate și fiecare apreciate deopotrivă, de colegii și lectorii săi credincioși.

Profesorul Nicolae Negoescu s-a consacrat matematicii și i-a slujit cu devotement o viață de om. Mai mult, când prea puțini colegi se gândeau la perfecționarea lor, dânsul s-a înscris la doctorat, activitate pe care și-a organizat-o și și-a desfășurat-o muncind din greu. S-a documentat, a cercetat cărți și reviste, a rezolvat și a creat probleme și-a elaborat lucrarea și a fost printre pușinii, dacă nu cumva unicul, profesor doctor în matematică din învățământul preuniversitar. Fără a se crede centrul universului, fără a raporta cele descoperite și susținute doar la sine, el s-a simțit întotdeauna al clasei de elevi, al tuturor acelor care au jurat să slujească matematica, preponderent să-i învețe tainele, să le caute dezlegarea, să-i priceapă realitățile, să-i înțeleagă problemele și să le rezolve. În acest sens a încercat să se auto formeze pe sine și să-și formeze discipolii în așa fel încât să-și poată croi drumul în viață, concomitent cu acela din domeniile atât de vaste ale matematicii, să fie clipă de clipă autorii actelor, operațiilor și acțiunilor subordonate activității personale. Așa a fost el.

Nicolae Negoescu s-a clădit și a devenit profesorul responsabil, implicat în predarea-învățarea matematicii, mentorul activității concepute și desfășurate nu numai de la catedră, cu pretenții de erudiție, ci într-un fel aparte care să-i angajeze pe cât mai mulți dintre

elevii săi la o activitate creatoare.

Astfel și-a legat numele de Revista de matematică a elevilor din

Timișoara pe care a alcătuit-o, a publicat-o și a difuzat-o în școlile și liceele din regiunea Banat și în

egală măsură din întreaga țară ceea ce i-a adus aprecierea unanimă și, concomitent, faima, pentru că, el nu și-a promovat în coloanele revistei doar proprii săi elevi, ci pe toți acei care au simțit că sunt atrași de matematică.

„Matematician prin vocație, născut iar nu făcut, profesorul emerit Dr. Nicolae Negoescu a fost omul care ne-a format gândirea, ne-a stimulat creativitatea, ne-a dat aripi spre a ne înălța în tainele științelor exacte, acolo unde geometria se întâlnește cu poezia...Acum mai bine de 45 de ani, trăiam alături de Profesorul nostru emoțiile apariției primului număr al Gazetei de Matematică din Timișoara, un simbol peste ani al liceului C.D.Loga. A fost sufletul acestei inițiative, capabil să stimuleze energiile noastre, să ne solidarizeze în jurul unei idei prin care s-a pus temeiul unei tradiții. Recunoștința noastră Profesorului drag ! ”.(prof. Univ. Dr. Liliana Jian, Universitatea Politehnica din Timișoara). Alături de revista menționată în coloanele căreia au semnat nu doar elevii, ci și profesorii, mari personalități din domeniu, Nicolae Negoescu a mai publicat aproape cincizeci de articole și

studii de specialitate, precum și câteva cărți. Ele s-au bucurat de aprecierea specialiștilor din Timișoara, din țară și din capitală, iar cartea ” O generalizare a Teoremei de inversiune a lui Mobius ” a fost publicată și în străinătate. Meritul lucrărilor sale este deosebit, cu precădere, sunt demne de toată lauda cărțile “ Probleme cu . . . probleme” și „Culegere de probleme originale de matematică”. Ele se adresează, deopotrivă, elevilor și studenților de la facultățile de matematică, profesorilor de specialitate și oferă un exemplu concludent cu privire la crearea problemelor în condițiile în care majoritatea colegilor din învățământul liceal consideră că în domeniul matematicii nu prea mai au ce spune.

În fond chiar așa este, el a relevant în mod concret ce activitate creatoare poate realiza un profesor de matematică. În plus, când e vorba de rezolvarea unor probleme cu probleme , planul rezolvării, demersul ca atare, logica acestuia, eleganța soluțiilor, varietatea și ingeniozitatea lor au scos și scot în evidență calitățile unui mare profesor, bun pedagog și metodist. De fapt, nu întâmplător IPCD-ul și Universitatea de Vest din Timișoara au descoperit în profesorul Negoescu, metodistul pe care l-au angajat fără nici o ezitare pentru câțiva ani, până la desființarea Institutului de Perfecționare a Cadrelor Didactice. În acest răstimp capacitatea sa, chemarea sa spre cercetare și

metodică, aptitudinile și pasiunea pentru matematică l-au propulsat în atenția generală a colegilor din cele patru județe – Arad, Caraș-Severin, Hunedoara și Timiș- ce constituiau raza sa de activitate. Reîntors la catedră și-a făcut datoria cu cinste. Să reținem însă că promovarea în învățământul superior nu a însemnat ruperea sa de liceul C.D.Loga, de elevi și colegi, fapt ce i-a permis să se integreze cu promptitudine în activitatea de care se despărțise doar formal, mai mulți ani. Îi plăcea să spună: îmi fac datoria și de celelalte nu-mi pasă, fiindcă cel mai mare lucru în viață este să-ți faci datoria . Nicolae Negoescu și-a făcut-o ca profesor de liceu, ca lector universitar, ca director al Colegiului C.D.Loga din Timișoara, între anii 1987 – 1990, apoi ca om politic, deputat în primul Parlament al țării după Revoluție, în așa fel încât să nu i se poată reproșa niciodată prea multe. Când acestea i s-au făcut, totuși, ele au devenit obiectiv al activității, selecționate cu grijă și atenție pentru implementarea cărora a militat consecvent oriunde s-a aflat, depășind rămănerile în urmă, eludând dezamăgirile, convins că în aceasta constă arta de a trăi. De ce ? Pentru că a știut să iubească, a încercat să ierte, s-a străduit să lupte, prioritar cu sine și mai apoi cu alții, a învățat să fie oriunde și oricând, conștient că omul se implică întruna și devine mereu, fără să ajungă vreodată să fie mulțumit de sine. Acesta a fost și a rămas în memoria noastră Nicolae Negoescu.

Ileana BÎTEA,
Profesor de matematică la
Colegiul Național „C.D.Loga”

RENÉ BRASEY

O stradă din Timișoara poartă cu mândrie numele de René Brasey iar liceul nostru se mândrește la rându-i pentru că a avut ocazia să-l cunoască pe profesorul René Brasey și să învețe franceza direct din inima înflăcărată a unui francez nativ. Profesorul René Brasey a îmbrățișat țara noastră la sfârșitul primului război mondial și a devenit în scurtă vreme preferatul tuturor elevilor liceului care-i sorbeau accentul autentic și poveștile de viață spuse cu harul unui orator desăvârșit.

Era rezervat cu privire la viața personală, dar cei ce-l cunoșteau mai bine au conchis că plecase din Franța în urma unei neînțelegeri cu familia. Prin intermediul institutului francez a poposit pe meleagurile noastre și a întregit numărul de profesori de elită ai liceului.

Din relatările elevilor, era un om de un umor debordant, plin de optimism molipsitor, cu un aer seniorial și rustic în același timp, era pasionat de vânătoare și trabucuri fine. Vorbea romana cu accent neaoș romanaesc și apela cu nonșalanta la bănățeană ori de câte ori avea ocazia să schimbe o vorbă cu omul simplu de la țară. Era un profesor foarte organizat, știa să-și termine ora la timp și să mai lase puțin loc pentru povestiri. Elevii, avizi de istorisiri și întâmplări, îi sorbeau cuvintele de pe buze și îl

implorau să le mai povestească ceva. S-a căsătorit cu o româncă iar liceul nostru s-a bucurat de prezenta profesorului până în momentul eliminării sale de către partidul comunist. Intrase în politica accidental. Pasionat fiind de vânatoare, s-a alăturat unui cerc de oameni cu aceleași afinități. Putea rămâne în interior cu condiția să fie membru al Partidului Conservator Progresist care traversând o serie de schimbări politice a fost preluat de Partidul Muncitoresc Român, nume sub care funcționa partidul comunist. Profesorul

René Brasey nu activase politic, era un simplu membru pasiv. Tragedia a făcut că la o verificare mai profundă să fie exclus din partid și să îngroașe rândurile prizonierilor politici care săpau pământul înghețat de la canalul Dunărea-Marea Neagra. Povestește Dan Frcasiu, unul din elevii sai, că pe un ger cumplit în care profesorul abia își mai simțea mâinile înghețate, lipsit fiind de vлага și cucerit de anii bătrâneții, un supraveghetor l-a apostrofat numindu-l moș nerușinat incapabil să dea cu târnăcopul și l-a trimis în baraca. Întâmplarea făcea că supraveghetorul era unul din foștii sai elevi, care cerându-și scuze pentru apelativele folosite l-a scutit de chinul înghețului și l-a făcut responsabil de focul din soba.

Elevii săi îl iubeau fară doar și poate. După prizonierat a reapărut în oraș și neavând un post, îl găzduiau foștii sai elevi în măsură posibilităților.

După 25 de ani, elevii nu l-au uitat și strada de-a lungul curții liceului

C.D.Loga a primit numele sau. Profesorul René de Brasey vă rămâne mereu în amintirea celor care au avut harul să învețe de la el dar și a noastră a tuturor prin moștenirea culturală pe care s-a asigurat că o lasă elevilor săi.

Ada RITIVOIU,
Profesor de limba engleză la
Colegiul Național „C.D.Loga”

AUREL CONTREA

Aurel Contrea a fost o personalitate complexă a vremii sale – profesor, poet și naturalist. S-a remarcat și ca un luptător al drepturilor românilor și, prin toată activitatea sa, a contribuit la înălțarea spirituală a neamului nostru (Contrea, 2007).

S-a născut în comuna Comloșu Mare din județul Timiș în 16 octombrie 1895, într-o familie de țărani cu valori morale solide, iubitori de carte (tatăl lui era abonat la reviste culturale și corist în corul bisericesc) (Contrea, 2007).

A început studiile în 1902 la școala Confesională din Comloșu Mare. Un rol deosebit în educația elevului Aurel Contrea l-a avut și dascălul său, Iuliu Vuia, un adevărat patriot. În anul 1916 se înscrie la Școala Normală „Preparandia” din Arad. În această perioadă începe să scrie și să publice și, în același timp, obține rezultate bune la învățătură (Contrea, 2007).

După absolvirea școlii din Arad, în 1919, promovează

examenle de diferență la liceul din Seghed apoi se înscrie la Institutul Pedagogic Superior din Budapesta însă, din pricina evenimentelor politice, se întoarce la Comloșu Mare.

În 1920 urmează Facultatea de Științe ale naturii la Universitatea din Cluj, unde îi are ca profesori pe Alexandru Borza, Emil Racoviță, Ludovic Mrazec, Ion Simionescu, Ion Popescu-Viotest, George Oprescu. În paralel cu studiile universitare este angajat ca asistent la Institutul de Fitotehnie al Academiei de Agricultură și ca preparator la Catedra de mineralogie a Universității din Cluj. În același an primește o bursă de studii din partea Consiliului Dirigent al Transilvaniei, la Universitatea din Roma. După finalizarea studiilor își susține aici licența, apoi teza de doctorat, cu o temă din științele naturii (Contrea, 2007).

1924 este anul în care Aurel Contrea este numit profesor la Liceul Constantin Diaconovici

Loga din Timișoara (pentru care compune un „Imn școlar”), unde a predat până s-a pensionat cu o întrerupere a activității în 1935, când a plecat în Italia pentru a-și realiza lucrarea de doctorat. În paralel lucrează la catedra de mineralogie a Institutului Politehnic și la Institutul de Minereuri din Timișoara.

A rămas în amintirea foștilor elevi ai Colegiului un incident tragi-comic legat de studiul științelor naturii. Domnul cu un material didactic inedit: o vacă adusă de unii elevi buclucași și urcată la etajul al II-lea într-o sală de clasă. Incidentul a făcut vâlvă mare în școală și în oraș.

Fiind un iubitor al naturii, Aurel Contrea a studiat-o și a publicat rezultatele cercetărilor sale. În 1934 publică studiul: „Caracterele florei și vegetației bănățene.” în „Revista Institutului social Banat-Crișana”. În 1938 studiază auroteluridele de la Săcărâmb, stările de agregare în mineralogie și publică manualul opțional: „Istoria descoperirilor geografice” la Editura librăriei Cartea românească din Timișoara

(Contrea, 2007).

În afară de lucrările cu caracter științific, Aurel Contrea a scris poezii, articole, recenzii, reportaje, cronici ale evenimentelor culturale și politice, fiind un scriitor destul de prolific al Banatului. Creația literar-artistică este influențată de evenimente importante din istoria noastră: primul război mondial și Marea Unire. Astfel, a publicat poezii în diferite reviste, a activat în cenaclul „Petru Maior”, a participat la lucrările Cenaclului „Altarul Cărții” în calitate de secretar și de bibliotecar, a fost ales secretar general în Societatea Academică „Dacia Traiana” a studenților și oamenilor de cultură români din Roma și a compus imnul societății: „La Roma”, a publicat studiul „Ceva despre scriitorii din Banat”, articole de critică literară, o anchetă geografică a Institutului Banat-Crișana denumită „Sârbova, cadrul biologic al unui sat bănățean”, o anchetă sociologică a Institutului social Banat-Crișana „Belințul, cadrul fizic și etic al unui sat bănățean” (Contrea, 2007).

Menționăm, dintre scrieri, poemul „Bănățeanul”, care a constituit la vremea sa un apel de mobilizare la lupta de dezrobire a Banatului românesc, și de alipire la Patria mamă.

În plan personal, Aurel Contrea a avut doi copii: Aurel și Florin Contrea, primul fiind Absolvent al Colegiului Național C.D.Loga.

În anul 1957 Aurel Contrea este pensionat, dar continuă să activeze câțiva ani ca profesor suplinitor la diferite unități școlare

rurale din Județul Timiș și se stinge din viață în 12 aprilie 1968 în uitare deoarece, având în vedere situația politică din acel timp, a preferat să-și ascundă opera poetică pe care atât de mult ar fi dorit s-o vadă publicată în anii tinereții (Contrea, 2007).

Imnul școlar (Imnul Liceului „Constantin Diaconovici Loga”)

*E cea dintâiu dorință ce-mi frământă
În șoapte-aprinse flacăra din piept
E cea dintâiu strigare ce măncântă
Și semnul drag, ce vajnic îl aștept
Să fâlfâie cu fală tricolorul
Veniți copii, cu toți să dăm onorul.*

*Să fim chemați cu inima zglobie
Și cu avântul veșnic plin de foc,
Ca steagul nostrum ridicat să fie
Căci sfânt e semnul lui în orice loc:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să dăm onorul.
Suntem aleșii vremilor mărețe
Cari au părinți și frați ce s-au jertfit,
Făcând cu sânge planuri îndrăznețe;
În rostul lor i-al nostru rost sortit:
Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să dăm onorul.*

*Întinsul țării noastre adorate
Își crește vraja-n câmpuri și la deal,*

Ne farmecă cu darurile-i toate; Un dar e și supremul ideal:

Să fâlfâie cu fală tricolorul, Veniți copii, cu toți să dăm onorul.

*În plaiurile noastre minunate
Își au strămoșii veșnicul
lăcaș, Și vom izbi cu fulgerele
toate De-ar îndrăzni să-l calce
pe vrăjmaș:*

*Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să dăm
onorul.*

*Bănatule, cu vlaga frântă-n
două Să nu-ți mai plângi Tu
fii-*

*nstreinați,
Că-n piept ne este vlaga
veșnic nouă*

*Și-n veci nu vom uita că ne
sunt frați:*

*Să fâlfâie cu fală tricolorul,
Veniți copii, cu toți să dăm
onorul.*

*Patronul școalei noastre ne
privește*

*Cu ochi duioși din timpul
secular, Căci rod bogat
sămânței sale-i crește*

*Ca-n lanul plin de spice, la
hotar: Să fâlfâie cu fală
tricolorul,*

*Veniți copii, cu toți să dăm
onorul.*

Bibliografie:

Contrea A., Scrieri,
Timișoara, Editura
Eurostampa, 2007.

Biblioteca Online (Aurel
Contrea, ediție îngrijită de
Florin Contrea), Pagini
bănățene (interbelice), 2008.

URL:

<https://bibliotecaonline2.files.wordpress.com/2008/05/acpaginirtf.pdf>,
accesat în 03.03.2019.

**Viorica PAP,
Adela NEMEȘ,
Profesori de biologie la Colegiul
Național „C.D.Loga”**

MITROPOLITUL VASILE LĂZĂRESCU AL BANATULUI

Mitropolitul Vasile Lăzărescu al Banatului, cel care a fost episcop la Caransebeș între 1934-1941, face parte nu doar din pleiada de cărturari ai veacului XX, dar mai ales din corolarul de martiri și mărturisitori ai dreptei credințe ortodoxe din țara noastră. El a trecut la Domnul în data de 21 februarie 1969.

Vasile Lăzărescu, născut și crescut în Banat, în spiritul autenticității morale, spirituale și culturale, a fost nu doar restauratorul Mitropoliei Banatului și ctitorul catedralei mitropolitane din Timișoara, la a căror fundament stă moral și fizic, ci și promotorul unei vieți și a unui spirit ecumenic, în duh profund ortodox, nu sincretist, spirit propulsat în Banat și care dăinuie până astăzi, dar și a unui duh național creștin, ceea ce i-a atras antipatia regimului comunist și mai târziu înlăturarea sa forțată din scaunul de mitropolit al Banatului.

Carierea sa ecleziastică o începe ca profesor la Academia Teologică din Sibiu, apoi la cea din

Oradea, fiind ales în 1933 ca episcop al istoricei Episcopii a Caransebeșului. În cetatea Caransebeșului desfășoară o frumoasă activitate spirituală și națională. Sprijină și încurajează manifestările cu caracter național, fiind apreciat de intelectualitatea vremii. După reînființarea scaunului episcopal al Timișoarei în 1940, este ales episcop titular al acestei episcopii, luptând pentru realizarea unui deziderat mai vechi al românilor bănățeni, cerut încă pe Câmpia Libertății de la Lugoj reînființarea vechii Mitropolii a Banatului. Idealul este înfăptuit în 1947, când scaunul Arhiepiscopal al Timișoarei devine Mitropolie, iar dr. Vasile Lăzărescu este întronizat ca prim mitropolit al reînființatei Mitropolii a Banatului.

Deși la început prieten apropiat al primului ministru Petru Groza, mai târziu relațiile dintre cei doi s-au deteriorat datorită faptului că încă de la instaurarea totală a regimului comunist, după înlăturarea monarhiei, mitropolitul nu a ezitat să vorbească împotriva regimului și a politicii acestuia, să îl critice vehement și să îi dovedească fragilitatea doctrinară și ideologică. În acest sens Securitatea a deschis un dosar de urmărire încă din anul 1950, fiind racolați mai mulți informatori, chiar din anturajul ierarhului.

În decembrie 1954, Securitatea își propunea să acționeze în scopul racolării mitropolitului Lăzărescu, ca agent al acesteia. În acest scop s-au adunat destule probe care îi

Insinuau mitropolitului un trecut „pătat” din punct de vedere politic, cum ar fi faptul că a făcut parte din Partidul Național Țărănesc, având strânse legături cu elemente de frunte ale acestui partid. De asemenea, i-a fost imputată vizita pastoral-misionară și națională în Basarabia și Transnistria, în 1940, unde a susținut o asiduă propagandă anticomunistă, cu această ocazie scriind mai multe articole și broșuri, în care critică regimul comunist din U.R.S.S., îndemnând la luptă contra acestuia¹.

După 23 august 1944, i-a fost imputat faptul că s-a înconjurat de „elemente dușmănoase”, alături de care a susținut lupta anticomunistă. Mai mult a acordat sprijin tuturor persoanelor oprite de către regimul de represiune, sau unor organizații cu caracter anticomunist, cum a fost organizația „Sumanele Negre”, sau organizațiile anticomuniste din Munții Banatului². Astfel, pe parcursul a mai multor ani (1950-1961), Securitatea ajutată de mai multe persoane din preajma mitropolitului, au pus la cale un dosar cu mai multe nereguli și fraude financiare fictive, o veritabilă colecție de intrigi și falsuri. Cazul mitropolitului Vasile Lăzărescu a fost depus pe masa de lucru a Sinodului, asupra căruia s-au făcut presiuni în sensul caterisirii sale. Sinodul s-a întrunit în luna noiembrie 1961 și a hotărât să numească o comisie sinodală care să examineze învinuirile aduse. În

17 decembrie a fost convocată Marea Adunare Bisericească³.

În timpul dezbaterilor, mai mulți membrii, șantajați și montați de securitate, au criticat „abaterile” de la Timișoara. Răspunzând acestor observații critice, patriarhul Justinian a arătat că de aceste nereguli nu este vinovată conducerea bisericească, ci de cele mai multe ori organele din subordine, consilile eparhiale și, cu deosebire, contabilitatea⁴. În încercarea de a-l salva pe mitropolit, patriarhul Justinian a expus clar punctul de vedere canonic în vederea caterisirii unui ierarh. Totuși, în cazul lui Lăzărescu, de acest punct de vedere comisia sinodală nu a ținut seamă. Mai mult, interogatoriul luat mitropolitului în zilele de 15 și 16 decembrie 1961 a decurs într-o atmosferă inchișitorială, stăpânită de ideea că trebuie scos vinovat și înlăturat⁵. Sinodul a decis ca mitropolitul Lăzărescu este vinovat de delapidările financiare, dar contrar așteptărilor și directivelor Securității, care dăduse dispoziție să fie caterisit, el a fost destituit din funcție și trimis cu domiciliul forțat la mănăstirea Sâmbătă de Sus. Datorită abuzurilor morale săvârșite asupra sa, starea de sănătate i se va agrava, afectându-i inima, necesitând internarea de urgență, deși Securitatea îl presa ca până la 1 ianuarie 1962, să părăsească Timișoara. În caz contrar, trimiterea lui la mănăstire s-ar fi putut face într-o formă mai dură, ridicându-i-se gradul și implicit pensia care i se stabilise la 1200 lei lunar, fiind obligat să se retragă la mănăstire ca simplu novice și la cele mai grele ascultări, urmând să fie dezbrăcat de haina preoțească și judecat conform

Codului Penal⁶.

În 29 decembrie, mitropolitul a fost internat de urgență la o clinică din Timișoara, unde a fost supus unei intervenții chirurgicale. Din motive de precauție față de regimul comunist și din cauza urmărilor ce vor surveni, medicul care l-a operat, l-a externat de urgență și l-a sfătuit să își găsească alt spital. Aici, în ciuda tratamentului, boala a evoluat, Securitatea având grijă suficientă ca starea sa de sănătate să se agraveze⁷. Securitatea, prin intermediul Secției Sanitare și Prevederi Sociale a Sfatului Popular al orașului Timișoara, trimite o adresă spitalului unde era internat mitropolitul, dispunând examinarea și externarea de urgență a acestuia, deși medicii au răspuns extrem de rezervați asupra stării de sănătate și caracterului degenerativ al acesteia, boala ierarhului fiind susceptibilă de agravare progresivă. Situația însă convenea de minune Securității și planurilor acesteia de a-l exclude total din peisaj, pe mitropolitul Vasile Lăzărescu⁸.

Prin Comitetul Regional de Partid se face externarea din spital și trimiterea urgentă la Mănăstirea Brâncoveanu, din județul Brașov, în 29 ianuarie 1962. Mitropolitului nu i se mai permite să se apropie de reședința mitropolitană și nici să ia cu el prea multe lucruri. Ajuns la Mănăstirea Brâncoveanu oferit o chilie la un demisol de clădire, Securitatea având contribuie la degradarea sănătății mitropolitului.

La șapte săptămâni după ce

sosise la mănăstire, datorită mizeriei în care trăia și a lipsurilor (îmbrăcăminte, hrană, medicamentația necesară), trimite o telegramă patriarhului prin intermediul căreia îl ruga să dispună conducerii Mitropoliei din Timișoara să îi trimită lucrurile personale, însă telegrama a rămas fără răspuns și fără soluționare, probabil fără să ajungă măcar la patriarh. Deși i se fixase o pensie lunară de 1200 lei, era obligat să plătească mănăstirii chiria și întreținerea de 1100 lei lunar, fiindu-i imposibil să trăiască din restul de 100 lei rămăși, mai ales că era bolnav, iar medicamentele erau destul de scumpe. Probabil că și acest lucru era bine ticluit și analizat de Securitate. Singura alinare a mitropolitului în această mănăstire era starețul acesteia Ioan Dinu, o persoană cu o aleasă cultură și omenie. Tot de aici, mitropolitul va întocmi un memoriu către conducerea de stat, în care arată că nu este vinovat și că tot ceea ce i s-a întâmplat a fost o „lucrătură”. La fel, memoriul rămâne fără vreun rezultat sau răspuns⁹.

În luna iulie 1962, mitropolitul părăsește mănăstirea clandestin și se deplasează la Băile Herculane, în vederea efectuării unui tratament, sfidând prin aceasta regimul comunist. Securitatea se sesizează imediat, cazul ajunge pe masa lui Emil Bodnăraș, care dispune de urgență să fie ridicat și trimis forțat la mănăstirea Cernica, pentru a fi îndepărtat de preoții din cuprinsul Arhiepiscopiei

Timișoarei și Caransebeșului și să poată fi supravegheat informativ mai îndeaproape¹⁰.

Aici, la fel ca și la Mănăstirea Brâncoveanu, i s-a pus la dispoziție o chilie insalubră, ale cărei geamuri, la primul vânt au cedat. Podeaua era putredă, ceea ce împrăștia un miros insuportabil de mucegai, iar gângăniile își făceau ușor loc prin aceasta. Tot din interiorul camerei era și accesul în pivniță, care provoca o atmosferă destul de rece¹¹.

În luna aprilie 1965, mitropolitul Vasile Lăzărescu a depus o cerere la Sinod prin care cere reabilitarea lui morală și profesională, motivând, pe parcursul a 20 de pagini că nu este vinovat, deoarece Tribunalul din Timișoara decisese că sumele cheltuite și găsite cu neregulii de către organele anchetatoare, au fost gestionate în folosul și pentru nevoile Mitropoliei¹².

Vasile Lăzărescu intenționa ca după discutarea memoriului său de către Sinod, să ceară o locuință în București, pentru a se putea îngriji de sănătate. Nu dorea, deci, reîntoarcerea în scaunul mitropolitan de la Timișoara, ci doar eliberarea sa.

Memoriul a rămas fără vreun răspuns, fapt ce l-a amărât profund pe Lăzărescu. La Cernica, mitropolitul Lăzărescu nu comunica cu cei din mănăstire, decât cu mitropoliții Efreim și Țiț Simedrea, amândoi cu domiciliul cu geamuri parțial sparte, în mizerie. Călugărul care îi ducea „obișnuitul” ceai de dimineață l-a găsit mort, anunțând conducerea mănăstirii, care a anunțat la rândul său Patriarhia, iar aceasta Mitropolia Banatului, care a luat legătura cu familia, mai

precis cu nepotul de frate al mitropolitului, care s-a deplasat la Cernica și l-a adus în Banat, în coșciugul pregătit de toate tentațiile comuniste, a reușit să își păstreze Biserica și turma intacte și nealterate de ideile ateiste, a luptat pentru Adevăr, identificându-se cu cei săraci și oropșiți de către regim, lucruri pentru care a avut de suferit și pentru care și-a dat cu demnitate viața, înscriindu-se în galeria mărturisitorilor neamului românesc forțat aici, foarte rar fiind dus la mitropolit pentru a fi înmormântat un medic în București și asta atunci când i se permitea.

Simțindu-se destul de slăbit din cauza bolii provocate de acțiunile de compromitere a persoanei sale de către Securitate și slujitorii acesteia, dar și de acțiunile directe de oprimare a vieții sale prin otrăvirea lentă cu ceai, mitropolitul Lăzărescu își întocmește testamentul prin care lasă toată agoniseala sa Mitropoliei Banatului și nepoților săi. Ultima dorință testamentară a fost ca rămășițele sale pământești, așezate în coșciugul pe care și-l pregătise dinainte, să fie depuse în cripta din dreapta intrării de la subsolul catedralei mitropolitane din Timișoara, acolo unde el amenajase necropola mitropoliților Banatului. Mitropolitul și-a manifestat această dorință testamentară și în fața patriarhului Justinian, pe care îl rugase să intervină în cazul că nu va fi respectată¹³.

Din 1966, Lăzărescu va ieși de sub urmărirea Securității, dosarul său fiind închis, deoarece

nu mai prezenta un pericol real pentru regim, boala doborându-l la pat, fără să mai aibă puterea fizică să mai comunice cu exteriorul.

La 21 februarie 1969 se stinge din viață la mănăstirea Cernica, fiind găsit mort în singurătatea și obscuritatea unei chilii insalubre.

În ciuda dorinței sale de a fi înmormântat în cripta mitropoliților de la subsolul catedralei mitropolitane, ctitoria sa, nu s-a permis acest lucru, fiind înmormântat în cripta familiei sale din localitatea natală, Cornești, jud. Timiș. În mormântarea mitropolitului a fost una simplă și în mare grabă, slujind doar câțiva preoți din parohiile învecinate, asistând și mitropolitul Banatului din vremea respectivă. Abia după 1989, la insistențele familiei Lăzărescu de a se respecta dorința testamentară a mitropolitului a fost reînhumat la subsolul catedralei mitropolitane din Timișoara.

Ca epilog la persecuțiile suferite de mitropolitul Vasile Lăzărescu și de moartea sa în mărturisirea Adevărului, Dreptății și Libertății, dar mai ales a Dreptei Credințe Ortodoxe, redăm un citat dintr-o notă informativă, în care, într-o discuție avută cu un agent al securității, soția unui preot din Timișoara a afirmat „Mitropolitul nostru este un erou. Dacă se schimbă timpurile el va ajunge om mare, căci cu banii care au lipsit a ajutat familiile celor închiși de comuniști”¹⁴.

¹ *Într-adevăr, mitropolitul Lăzărescu a fost și va rămâne în memoria tuturor bănățenilor și a celor care l-au cunoscut un erou, deoarece a reușit să se mențină nepătat de Arhivele Consiliului Național Pentru studierea Arhivelor Securității, Fond Informativ, dosar 177139, vol. XII, f. 40.*

² *Ibidem, f. 42.*

³ *Ibidem, f. 44.*

⁴ *Ibidem.*

⁵ *Ibidem, f. 140.*

⁶ *Ibidem, vol. X, f. 147.*

⁷ *Ibidem, vol. IV, f. 20-36.*

⁸ *Ibidem, f. 40; Arhiva Familiei Lăzărescu, Dosar neorganizat, act Constatarea comisiei medicale de examinare a dr. Vasile Lăzărescu (nepaginat).*

⁹ *Arhivele Consiliului Național Pentru Studierea Arhivelor Fostei Securități, Fond Informativ, dosar 177139, vol. II, f. 10.*

¹⁰ *Ibidem, vol. IV, f. 5.*

¹¹ *Ibidem, vol. I, f. 175.*

¹² *Ibidem, f. 178.*

¹³ *Ibidem, f. 233.*

¹⁴ *Ibidem, f. 265.*

Angela MORARIU,
Profesor de discipline economice
la Colegiul Național „C.D.Loga”

Și luna ne alină

EMOȚIE ȘI POEZIE, LA CENTENAR

O comoară blestemată

În adâncă junglă a
vieții Ei s-au
aventurat,
Ca să pună mâna
Pe o comoară blestemată,
Ale cărei negre duhuri
așteaptă A le schimba
pentru totdeauna Cursul.

Copacii, cu a lor vedere
din înălțimi,
Ar încerca să-i
atenționeze Că au
picat în capcană, Dar
vocile li s-ar risipi
În densa ceață
A unor minți controlate.

Într-o căldură
copleșitoare Timpul
aleargă,
Nimic nu se-
ntâmplă, Nimic
nu se vede, Dar o
forță interioară
Îi împinge de la spate.

Linia întoarcerii a fost
depășită, În orice direcție ei
văd "înainte". Că-s pierduți
nu cred,
Dar cred că-s aproape:
Un orizont minim
Într-o vegetație
bogată , Spre un
miracol
Reprezintă o
potențială Poartă.

Cu fiare sălbatice încep
să se lupte,

Răni și pierderi n-o să-i oprească,
Dorința nu moare ,
Ea se extinde ,
Puterea conștientizării
S-a canalizat pe un scop.

După covârșitoare speranțe,
Îndepărtarea unor ramuri
Le-a înfățișat un templu sacru
Într-o armura
De mușchi, simboluri și cascade,
Aprinzându-le în ochi
Văpăi de nestins.

Un lung pod de piatră Îi pune-n
lumină,
Crengi de aur de-o parte și de alta
Pe un ultim drum îi însoțesc.

O imensă ușă de piatră
S-a deschis pentru ei,
Cutremurând prin frecare jungla
întreagă,
Duhurile negre îi sorb înăuntru,
Îi prind între ghiare
Și prin cuvântul blestemului
Îi îngroapă în comoară.

Când noaptea plânge

Când noaptea plânge
Se naște înc-un lac
Blând asemenea-i , O
rece îmbrățișare Mă
învelește, tac, Sunt eu
și ea numai.

Nici liniștea nu-i singură,
Că-s foșnete de frunze,
Ce-aproape c-o îneacă
Și vântu'-și cere scuze.

Cu a ei lumină
albă, Arunc
priviri în lac
Să le simt că se scaldă.

Iar gânduri multe am,
Se-mprăștie printre
trestii, Nu le-nțeleg nici
eu,
Nu le-nțeleg nici peștii.

Memorii ce plutesc
Departate printre
stele, Aș vrea să fiu
copil, Așa cum mă
văd ele.

Vise stau pe
nuferi Și
broaștele le-nghit,
Se-neacă si le
scuipă
De mult cât mi-am dorit.

Un dor vine cu
mine Când mă ridic
să plec,
Ea un moment
mă ține Și îmi
șoptește sec:
"Când doarme ziua
dusă, Măine iar te
aștept...".

Caverna Sufletelor

Un loc imens
Încărcat cu
energie,

Afară din lumea
perceptibilă, Cristale
sclipitoare

Arată chipuri
distorsionate, Cursuri de
suflete dansând printre
stalactite,
O frumusețe
infricoșătoare. Vocile
lor ,deschizând
trecutul, Rup barierele
timpului.

Picături de apă,
Lovind la infinit podeaua
cea gri: Atmosferă care se
intensifică, Sunete care
iau formă
Trăiesc prin ecouri.

Caverna
sufletelor,
Domeniul care
se află Peste
forma spațiului,
Componenta
conștientă A
existenței:
Un concept inimaginabil.

Hala virtuților

Mințile mari,
Căutând
răspunsuri,
S-au reunit
astăzi
În hala virtuților,
Vastele arhive ale
umanității, Pentru a
debloca secrete,
A încerca noi chei,
Pe care le-au
găsit afară, În
lumea dezastrului.

Cheile pierdute ale
timpurilor antice,

Uși spre tărâmurii
necunoscute așteaptă
În întuneric, acoperite cu pânză
de păianjen,
Păstrând cunoștiințe ascunse.
Ei aprind o torță
Și merg printre rafturile,
Pline cu cărți prăfuite,
Blocate de liane.
Lumânări care s-au stins acu mult
timp,
Sfeșnice întinse pe jos și rupte,
Mese inundate de pergamente
desfăcute.

Lumina lunii strălucește
Printr-o gaură în tavan,
Bătând pe oasele strămoșilor.
Două coloane de susținere
S-au prăbușit pe covorul
Încă deformat de urmele unor
pași.

Momentul intrigant a ajuns:
Ei trebuie să se despartă
Între cele două coridoare
nesfârșite
Ale științei și spiritualității.
Se vor mai întâlni vreodată?

Figurile printate
Pe plăcile de lemn ale eternității
Îi urmăresc până în punctul în
care
Încep a-și pierde sănătatea.

Hala virtuților:
Odată ce o ușă a fost deschisă,
Pare că acolo nu se mai află
nimic,
Ei doar trebuie să perceapă
răspunsul
Cum n-au mai făcut-o înainte
Hala virtuților:
Este acesta un joc?

Nu a mai rămas mult timp,

Pereții uriași
încep să se
scuture, Praful
se extinde în
aer,
Moartea șansa
le-o va lua,
Trebuie să fie
corect?

Mlaștină de îndoieli

Foarte confuz, nu pot
înțelege Ce m-a adus în
acest loc?
Nu pot avea încredere în
nimic pe acest tărâm,
Dincolo de copaci văd o
față.

Atmosfera amenințătoare
aici jos Îmi trezește o
dispoziție anxioasă,
Împrejurimi îmbibate cu
frică,
Pericolul șade în umbre,
Simt o prezență foarte
aproape.

Vise întemnițate,
Împrăștiate printre
particulele verzi
Ale luminii slabe,
reflectate pe apa otrăvită.
Un vultur însetat a căzut
în capcană:
Deziluzie peste precizie.

Raul Nicholas ROȘU
Clasa a XII-a

CENTENAR

Încă de-astă primăvară,
Toată lumea e pe jar:
La Loga încep s-apară
Pregătiri de Centenar!

În Colegiu-i zarvă mare,
Că nu-i vorba de un fleac:
E o zi de sărbătoare,
Cum e numai una-n veac!

Nu știi cine o să vină
Sau, poate, nici n-au de gând,
Dar, cum eu n-am nicio vină,
O să-i amintesc pe rând!

O să-ncep cu Mihai ȘORA,
Fost ministru, vechi logan,
Spre mândria tuturoră,
Și ca academician.

E un om de calitate
Parcă scos dintr-un roman!
Cât privește ca etate,
Are titlul de decan!

Am acuma privilegiul
Să-l remarc printre logani,
Mai matur decât Colegiul,
Nu cu mult, doar cu trei ani!

Dumnezeu să-l aibă-n pază,
Zi de zi și an de an!
După el cine urmează
Pe post de „vice-decan”?

După Domn Profesor ȘORA,
Radu THEODORU, clar!
Pentru el, „A sosit ora”⁴
Să vie la Centenar!

Încă de-astă primăvară,
Toată lumea e pe jar:
La Loga încep s-apară
Pregătiri de Centenar!

În Colegiu-i zarvă mare,
Că nu-i vorba de un fleac:
E o zi de sărbătoare,
Cum e numai una-n veac!

Nu știi cine o să vină
Sau, poate, nici n-au de gând,
Dar, cum eu n-am nicio vină,
O să-i amintesc pe rând!

O să-ncep cu Mihai ȘORA,
Fost ministru, vechi logan,
Spre mândria tuturoră,
Și ca academician.

E un om de calitate
Parcă scos dintr-un roman!
Cât privește ca etate,
Are titlul de decan!

Am acuma privilegiul
Să-l remarc printre logani,
Mai matur decât Colegiul,
Nu cu mult, doar cu trei ani!

Dumnezeu să-l aibă-n pază,
Zi de zi și an de an!
După el cine urmează
Pe post de „vice-decan”?

După Domn Profesor ȘORA,
Radu THEODORU, clar!
Pentru el, „A sosit ora”⁵
Să vie la Centenar!

Fost pilot de vânătoare
Și veteran de război,
Sper ca astăzi, în zi mare,
Să fie prezent cu noi.

Cu talente literare,
Prozator fără egal,
Fost pe câmpul de onoare
Și-avansat la general.

Să vă mai spun cine-I omul
Și despre al său destin:
„Brazdă și paloș” e tomul
Ce l-a consacrat deplin.

Și tot el, pe plan valoric,
Sper că sunteți de acord,
Cu al său roman istoric,
A atins un vârf record.

După el, apare spuma
De poeți și prozatori
Și-o să vă prezint, acuma,
Ai Banatului autori.

Ca exemplu, bunăoară,
De dincolo de Ocean,
Dintr-o depărtată țară,
E Sorin COMOROȘAN.

Și tot din literatură,
Critic, cu condeiul viu,
Director de Editură
Este Lucian ALEXIU.

Altul, Livius CIOCÂRLIE,
Cu prestigiu național,
Timișoara o descrie
„Burgtheater provincial”.

Cine-o fi Radu CIOBANU
De care m-ocup acum?
El e cel ce-a scris romanu’
„Călărețul(ui) de fum”.

⁴ titlul unui roman de-al său

⁵ titlul unui roman de-al său

Talentat și cu prestanță,
Director de- „Arhipelag”⁶
A scris și- „Ultima vacanță”
Și... îl așteptăm cu drag!

Dovedind simț analitic,
Altul, Marian ODANGIU,
Scrie un „Roman politic”
Într-un stil plăcut, zglobiu.

Fiul Doamnei Margareta,
Ziaristă de prim-plan,
El nu face pe vedeta:
Domnul Vasile BOGDAN.

Talentat, pot spune foarte,
Și mereu cu Loga-n gând,
Despre care-a scris și-o carte,
Apărută de curând.

Titus SUCIU, scriitoru’,
Are un atu în plus,
Alintat de THEODORU:
„Homo mathematicus”!

Doar că SUCIU,-n tinerețe,
C-un amor sincer, profund,
A avut și o feblețe:
Jocul cu balon rotund!

În Câmpia bănețeană,
Cel mai ascuțit condei
Și cea mai tăioasă pană,
E Ionel IACOB-BENCEI.

După zeci și zeci de toamne,
E un unicat pe glob,
Ca rob al lui Doamne-Doamne,
Dar și-al epigramei rob.

E a lui destăinuire
Pe care-o explic mai jos:
Un om credincios din fire
Și,-n umor, tot credincios.

Doamna Brândușa ARMANCA
Și ea-i printre musafiri,
Ca DRAGOMIRESCU Anca,
Cea cu proză de-amintiri.

Profesorul Horia GLIGOR,
E și fotograf ales,
A venit cu BERGLER Igor,
Prozator cu mult succes.

BERGLER este absolventul
Care, fără mult tam-tam,
Și-a făcut și „Testamentul”,
Nu-al său! Al „lui Abraham”!

La capitolul politic,
Am câteva nume-n șir,
Dar nu-i cazul ca să-i critic,
Dimpotrivă, îi admir!

Toți ne mândrim mai ales cu
Un logan ce-a fost select,
Decebal ANASTASESCU,
Inginer și fost prefect.

Ca dovadă că-i om mare,
De-al lui „Loga” demn urmaș,
Este cetățen de-onoare
Într-al nostru drag oraș!

Un alt fost prefect de bază,
E prezent cu noi, în plen,
Dar și el ne onorează,
E DOGARIU Eugen.

Cui să-i mai închin paharul,
La acest ceas de bilanț?
Am găsit! Parlamentarul!
Profesor Ovidiu GANȚ.

S-amintesc, cred, se cuvine,
Și o fac în mod plăcut:
Despre ei, numai de bine,
De-ai mei dascăli din trecut.

Am avut o profesoară,
Pe Octavia FENEȘAN,
De o bunătate rară
Și cu suflet bănețean.

La catedră, competentă,
În limba lui Lamartine,
Azi e, printre noi, prezentă
Prin feciorul ei, Costin.

El e cunoscut în lume,
Din Apus și până-n Est,
Ca istoric de renume,
Și renume...de modest!

Azi, din corul „Păpărudă”
Nu se-aude un cuvânt!
N-are cum să se audă:
Lae URȘU e-n mormânt!

Cine să-i mai țină cursu’?
Dup-atâți ani, lungi și grei,
Ca fiu al lui Lae URȘU,
Sper să vină Timotei,

Prezent, cu succese-n valuri,
Cu un repertoriu vast,
La diverse festivaluri,
Ca regizor-cineast.

Am o ultimă noutate
Și pe care pun temei:
Deși are o etate,
Va veni și Timotei!

Încărcat c-un iz romantic
Și nostalgic cum nu-s doi,
A zburat peste Atlantic
Și-acum, iată-l, e cu noi!

⁶ Denumirea editurii

Om de mare omenie,
N-aveam cum să uit de el,
Și nu-l uit nici în vecie:
Blândul CONTREA Aurel.

Dușman declarat al bolii,
N-a fost nicio zi beteag!
El a scris și „Imnul școlii”,
Al liceului său drag!

Profesor de naturale,
Suflet nobil și senin,
Astăzi, pe urmele sale,
Calcă, fiul său, Florin,

Care, o spun cu mândrie,
A ajuns, trudind din greu,
Doctor în filologie
Și profesor de liceu.

Se va ține-n Catedrală
Un Te Deum, din respect
Pentru cei ce-au fost , în școală,
Angrenați în mod direct.

Cine face-acest serviciu,
Și-o face în înalt grad?
Chiar Sfînția Sa, SEVICIU,
Episcopul de Arad.

Lumea va fi încântată,
Fiindcă toate au un rost:
Că doar l-a avut ca tată
Pe un fost dascăl de-al nost!

Dacă suferiți de-o boală,
Nu vă e deloc ușor,
Dar, din lumea medicală,
Mulți vă sar în ajutor!

Dacă ai, la rinichi, pietre
Și vrei ca să scapi de chin,
Mergi la BOIBOREANU Petre,
Respectiv, MICLE Florin.

Dacă, însă, ți-e cam frică,
Te ajută, făr-să-i ceri,
Un alt doctor, DEUTSCH Petrică,
Să nu ai deloc dureri!

Ai probleme cu dantura?
C-o recomandare viu:
Îți aplică procedura
Doctorul Dan BOARIU!

Altul, bun și în prezidiu,
El fiind un caz special,
Doctorul GRIVU Ovidiu,
Expert maxilo-facial!

HENNING Robert, la serbare
E-absent (nu-i prea sănătos),
Dar, dacă ar fi în stare,
Ar veni, cred, și pe jos!

Harnică, precum furnica,
Pe al finanțelor ring,
E cu noi Simona NICA,
Managera Băncii ING!

Cu ea, din aceeași clasă,
E JURCHESCU, medic bun,
Noul manager de casă,
Casa „Müller-Guttenbrunn”!

Dar...cine-mi dezleagă taina?
Și medic, și director?
Absolventul Marius CRAINA
Azi e și-n rol de fecior!

Afirmația-i reală!
Tatăl său, CRAINA Dorin,
A condus, aicea-n școală,
Paișpe ani, și nu-i puțin!

Un alt oaspete de-onoare,
Cel puțin la fel de fin,
Sper să vină la serbare,
Fost Director, Ioan NEDIN!

RADOVAN sper c-o să vie!
Despre Loga și logani
A scris o monografie
În urmă c-un pol de ani!

STOIA Simona ni-e dragă,
Că și ea-i un suflet blând
Și, la fel ca ea, FUIOAGĂ!
Nu le vom uita nicicând!

Dar cu noi mai e o fată,
Marina, pe nume mic,
Lui Silviu BEJAN nepoată,
Cel care i-a fost bunic!

Știe toată Timișoara
Că așa director fin
Nu găsiți în toată țara,
Cum e Tihomir MILIN!

Sufletist și pus pe fapte,
Pentru-acest moment festiv,
Se gândește, zi și noapte,
Numai la superlativ!

Are idei o mulțime
Pentru-o zi cum alta nu-i,
Ca să fie la-nălțime,
Și el, și Colegiul lui!

Și tot strânge zeci de pagini,
De-ani de zile, tot mereu,
Manuscrite, cărți, imagini,
Pentru-un viitor muzeu!

La așa un suflet mare,
Acum c-o sugestie vin:
Aplauzați, toți, în picioare,
Că o merită din plin!

Între alți oameni cu carte,
Voi cita alți trudituri,
Trup și suflet pentru arte,
Între note și culori.

Jovial, amabil, tandru,
Dirijor de rangul prim
Este ȘUMSKI Alexandru,
Fiul marelui Vadim.

Alt logan, cu mare fală,
Și tot dirijor ca el,
Nu aici, ci-n Capitală:
E TRĂILESCU Cornel.

Cine-acum la rampă iese,
Talentat, c-un stil subtil,
Scenograf în zeci de piese?
Domnul MILOIA Virgil!

Iar Ileana PINTILIE
Prezintă cu mult curaj,
Cu bun simț și modestie,
La câte un vernisaj.

Și-o face cu multă artă,
Prezentând, de pe panou,
Ba câte-o natură moartă,
Ba mai știu eu ce tablou.

Tot pe teme de pictură
Este Ciprian RADOVAN,
Maestru în arta pură,
Ce se-afirmă, an de an.

O să mai fac și o tură,
Cum făceam și-n alte dăți,
Și cu-alți oameni de cultură,
Și ei, personalități.

Măhăleanț de rasă pură,
Domnul DEHELEAN Dorin,
Institutul de Sudură
L-a avut Director plin!

De-azi-nainte, ani de zile,
Să-și trăiască anii pensiei,
Ca și tatăl său, Vasile,
Marele half al Ripensiei!

RADOSLAV Dan, inginerul,
Dacă stăm și socotim,
A fost, un timp, managerul
Celor de la IPROTIM!

Altă personalitate,
Că-i și academician,
Să lipsească nu se poate:
Profesor Zeno GÂRBAN!

Cine, însă, e aceea
Care și-a trăit un vis?
Cine-o fi? IAGER Andreea,
Delegată la Paris!

Dar mai știu și-o altă fată!
Și ce fată! Să te ții!
Directoare, altădată,
În Centrul de librării!

E realitatea pură!
DOBAI Ildiko,-ntr-un an,
Mi-a fost om de legătură
Cu profesor NĂDĂBAN!

P-asta nu știu cum o cheamă!
Las-că știu! TATIOU e!
Am ajuns să-i fac reclamă
Mai rău decât la TV!

Azi, acum, cu noi, combate,
În direct, ca la Acces,
Și sunt sigur, că se poate,
S-aibă, chiar, mai mult succes!

Mai am și-altă manageră,
Dar, și ea, c-un condei fin
Din a literelor sferă,
Doamna Gabriela ILIN.

Altă fată, minunată,
Și mare maestră-n șah,
Dar, de când e măritată,
Ligia JICMAN e și BACH!

Doar că ea mai are-un frate,
Silviu, mai mare ca ea:
Zeci de filme, regizate,
Poartă semnătura sa!

Era să mă fac de-ocară,
Dacă n-aminteam deloc
De vecinul meu de scară,
De la mine, de la bloc!

Bine că n-am dat-o-n bară
Și l-am introdus în plan,
Om cu o viziune clară,
Domnul FARBAȘ, fizician.

Dar memoria nu mă lasă!
Nu puteam nici să mi-o iert!
Mai am doi colegi de clasă!
I-am păstrat pentru „desert”!

Primul! Cine-o fi loganul
Absent de la Centenar?
El e Dinu NEMOIANU,
Dascăl universitar!

Și chiar dacă a lui soartă
L-a făcut bucureștean,
El, și-azi, cu mândrie poartă
Titlul de timișorean!

Iuliu ȚÎRNEA, plin de fală,
Tot nostalgic a rămas,
Cu chipiul de la școală
Care-l are, și-azi, acas!

Loga de ieri nu învie,
Cu săli de eliminați,
Cu chipiu pe scăfârlie
Și cu număr prins pe braț!

După cronica rimată
Care-am scris-o, rând cu rând,
Pentru Loga, de-altădată
Și de azi, un ultim gând!

La sfârșitu-acestei zile,
Cu-al ei har emoțional,
La subsolu-acestei file,
O urare în final:

Harul să ți se reverse,
În toți anii ce-I petreci
Și-amintirile, neșterse,
Să te însoțească-n veci!

- P. Un post-scriptum se cuvine!
Vă spun, ca să fie clar:
Vă rog, nu contați pe mine
Pentru-al doilea Centenar!

**Colonel (r.) Dr. Nicolae
ANDRONESCU
Promoția Loga-1947**

LOGA-100

După mulți ani de zile și multe pregătiri,
Cu difuzări prin presă și-n orele de știri,
Primum o invitație grațioasă și plăcută:
Veniți acum la Loga, că a-mplinit o sută!

Chiar de la-nființare la Loga a-nceput
Ca să predea istoria, așa precum a vrut,
Profesor Ilieșiu c-un doctorat în plus
Din înălțimea științei, desigur, s-a impus.

La Loga învățat-am ce-i buna
comportare,
Cea care și acum are căutare mare.
Și astăzi mai există profesori ca Mioc
Care să ne convingă că școala nu-i un
joc.

C-algebra superioară sau regula de trei
Sunt foarte importante, de vrei, ori de nu
vrei.
Nu existau pe vremuri tablete cu ecran
Să obosească ochii, să-i strice an de an.

Nu existau nici jocuri așa, mai dubioase,
În birturi sau localuri cu bani și cu
foloase,
Iar în trecut, pe „Corso” elevii n-aveau
voie
La filme sau la teatru, doar c-un „Bilet
de voie”,

Semnat chiar de director pentru a fi valabil.
(Un document aparte și neinfluențabil).
Cine intra în școală pe poarta principală
Era trimis trei zile într-o celebră sală,

Cu-eliminații zilei, păziți cu hărnicie
De pedagogi de frunte. Așa, ca să se știe,
Că-exist-o disciplină, în Loga sau afară
Cu mult respect serios (nu într-o doară).

La ora de latină venise într-un an
Un refugiat stimabil, numit Popa Traian,
Sosit la Timișoara, la noi, de prin Ardeal,
Ca să-nvățăm latina la modul ideal.

La fizico-chimie, l-aveam pe Emil Lațiu
Ce explica la ore ce-i timpul și ce-i spațiu,
Ce e un câmp electric și ce-i unul magnetic,
Ce lege le combină atâta de simetric?

Iar la franceză-n clasă trei dascăli am avut:
René Brasey, cel vesel, pe care toți l-au vrut,
Marcel Griffoin, mai aspru, dar mai
convingător,
Monsieur Combi cel pașnic și înțeleghător.

Dar, cine-au fost colegii? Sa-ncepem c-un
model.
Colegul Puiu Stratul ne sfătua cu zel:
Citiți în franțuzește nu doar pentru a trece,
Citiți pentru onoare și pentru nota zece!

Cu-Alexa, Baloescu, Brânzei sau Buligan,
Apoi cu Catalina, sau Cimponeriu, Dan,
Se strigă catalogul elevilor prezenți,
Apoi se consemnează și cei ce sunt absenți.

Iar Liviu Secoșianu, fruntaș la-nvățătură,
Îl definea prea bine pe omul de cultură:
El n-are de-a face cu-algebră, cu formule,
Cu ecuații grele și cu soluții nule.

Pe Constantin Petrescu, un premiant serios,
Nu-l întrecea oricine, oricât de ambițios.
Era mereu în frunte (băiat de profesori),
Ne-a demonstrat cu brio chiar el, de-atâtea ori.

Dar, să vedeți minune! Nu știu în care an,
Din Iași venit-a-n clasă colegul Radu-Adrian,
Un as la-nvățătură. Ne-am întrebat atunci,
Ce este cu zicala, cea cu „Banatu-i fruncea”?

N-a vrut s-o umilească, dar nu putea să plece
Din clasă cu-altă notă, decât cu nota zece.
Atent cu toată lumea, dar și conștiincios,
Deosebit de harnic, modest și cuviincios.

Dar vine-acum o bombă: din clas-alăturată
Apare o figură stimabilă, căutată.
E Lali Andronescu cel vesel și sfătos,
Cel care scrie-n versuri fantastic de
frumos.

Apar în poezie colegi și profesori
Ori pedagogi de frunte, portari sau
directori
Cu întâmplări și fapte ce-apoi le tipărește
Prin cărți, prin foi volante sau unde
nimerește.

Cei ce-am intrat la Loga acum optzeci de
ani
Ne amintim prea bine c-am fost și noi
logani.
C-avem și noi speranțe, proiecte de-
mplinit,
De rezolvat probleme la care ne-am gândit.

Ne-am străduit cu toții, la ce ne-am
priceput,
De-am reușit cu bine, rămâne de văzut.
Așa că-n încheiere, eu zic să ne gândim
La dragul nostru Loga și să îi mulțumim!

**Prof. Univ. dr. ing.
Constantin NEMOIANU**

Colectivul de redacție:

Profesori:

Director, prof. Tihomir Milin
Director adjunct, prof. Violeta Craina
Prof. Claudia Spineanu
Prof. Rodica Ivan
Prof. Adriana Olariu
Prof. Ileana Crașovan

Design copertă: Prof. Sorin Scurtulescu și Informatician Marius Inășel

Elevi:

Iasmina Gavriliță, Clasa a IX-a MI1
Negi Anouk, Clasa a IX-a MI1
Carla Barna, clasa a X-a F

***COLEGIUL NAȚIONAL
„CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA”
TIMIȘOARA
UN SECOL DE EXCELENȚĂ
1919-2019***